

AAGE HAUKEN

HOSANNA I DET HØYE

- katolsk roman

til søster

FORORD

"Hosanna i det høye" er et rent fantasiprodukt, en såkalt "underholdning" (på engelsk: entertainment, et ord som kan brukes om underholdende litteratur).

Stedsrammen: Vatikanet er historisk nok, men personene er alle fiktive.

Tidspunktet er ikke presisert.

Av og til kan det være befriende å la fantasien suse - ikke minst i våre corona-tider da samtiden kan synes trykkende.

God fornøyelse!

Voss høsten 2020

DEL I

- BEGYNNELSEN

STEMMER I NATTEN

En kveld i oktober.

Roma går til hvile etter en lang og behagelig dag, full av vakre synsinntrykk (som alltid), av kjente og kjære lyder (fra tusen kirkeklokker), av trivelig sosialt samvær med mye god mat og drikke (som vanlig), med vakkert vær (som så ofte i oktober), med store inntekter fra turistindustrien (helt som planlagt), med liten bekymring for morgendagen (også helt normalt). Kort sagt: *Rome sweet home!*

De er heldige, de som bor i denne byen. De er ikke mer enn 4-5 millioner i tallet, alle iberegnet, men kan regne seg som de mest privilegerte på jorden, av grunner vi nettopp har antydnet. Her nede vandrer tid og evighet, himmel og jord, hånd i hånd. Kirkefyrster og moderne politikere gir hverandre håndtrykk og smil som kan kamuflere at de to partene ønsker hverandre fjernet fra jordens overflate. Men Romas fasade forener dem begge. Kirker og palasser preger bybildet og menneskene som bor her. Deres tilhørighet går imidlertid lenger tilbake enn til Kirken og republikken. De er tidløse, menneskene her. Nøkkelen til hele deres tilværelse heter Roma.

Roma - Amor: de aller fleste kan underskrive dette kjente ordspillet, fastboende som tilreisende. Forholdet mellom dem er varmt, til tider brennhett, aldri kaldt. Det gjelder de fastboende så vel som de tilreisende.

Hjertet i denne helt spesielle byen er det som nettopp gjør den så spesiell - Vatikanstaten, verdens minste stat, administrativt senter for den katolske kirke, verdens største trossamfunn, med over 1.3 milliarder medlemmer. Men staten i seg selv er ikke forklaringen på det hele, det er det paven som er, han som binder det hele sammen i egen person og gir verdenskirken et ansikt. Hans embete forener motsetninger: det er både konserverende og fornyende, konservativt og karismatisk. De fleste moderne paver har representert en av disse to egenskapene, de færreste begge.

Den rådende pave - engelskmannen Hadrian VII - forener både arv og fornyelse. Hans kongstanke er ikke satt ut livet ennå. Hans regjering i Roma - den såkalte curia - er engstelige for denne kongstankens konsekvenser, at den kan utgjøre en fare for Kirkens enhet. Kongstanken består i noe så enkelt som at Kirken får en ny styreform - ved å vende tilbake til patriarkatene og la de fem kontinentene styre seg selv i det store og det hele - under en patriark - med paven som overhode, men på en mer diskret måte enn etter dagens styreform. Oceanea, Asia, Afrika, Europa, Amerika - dette er de fem. Om de tilhører en fjern eller nær fremtid, vil bare tiden kunne vise.

Pave Hadrian residerer i det gamle palasset, med sine to søstre - Imogen og May - som kokker. Sekretær er sønnen til hertugen av Nordfolk, Gervais (han har en sekretær nummer to, men han er svært usynlig). Som livsledsagere holder han seg med to digre New Foundlands hunder, Dominicus og Leo. De elsker å være tilstedet ved audiensene som opptar mye av pavens tid, private som offentlige, og de hjelper av og til med å holde orden i rekkene. De aller færreste er redd for dem, til tross for dyrenes ytre dimensjoner. Deres beste lekekamerater er sveitsergardistene som vokter over pavens liv og sikkerhet hver dag i året. Dagens høydepunkt er siestatiden da gardistene leker med hundene på taket av palasset.

Lilleputtstaten består av en stor hage, befestet av høye murer, hvor vi finner, kirker, klostre, palasser, administrative bygg, et presteseminar (for etiopiske og eritreiske kandidater av katolsk tilhørighet), fontener i fleng, en jernbanestasjon, en miniflyplass, og annet. To store bygningskomplekser peker seg ut fra denne landlige idyllen: pavepalasset (med over 1000 værelser) og Vatikanmuseene. I tillegg kommer biblioteket og arkivet, et trykkeri, utsalg for publikasjoner av mange slag, sveitsergardistenes kvarter, Vatikanets bank, og så videre.

Denne formen for sentralisering av Kirken er selvsagt dyr i drift, men har mange fordeler ved seg. Paven får på denne måten uavhengighet fra verdslige makter og suveren frihet til å styre sin kirke, den som etter pave Hadrians

mening er så stor at den bør deles i de nevnte patriarkatene, noe som altså er omstridt. Patriarkatet i Konstantinopel (Istanbul) er svært beskjedent i sammenligning, selv om den bysantinske kirken også er verdensomspennende. Der liker de dessuten pavens ide svært godt.

Denne sene kvelden i oktober ligger hele Vatikanet i mørke. At kirken er flombelyst understreker bare det usynlige ved bygningene bak.

Petersplassen ligger ikke i Vatikanet, i motsetning til det som er en vanlig antagelse. Det er byen Roma som har ansvar for ro og orden på plassen, og politiet som vokter her er derfor del av Romas vaktstyrke.

Denne kvelden var de seks i tallet som patruljerte rundt plassen og hadde kontakt med hverandre gjennom mobiltelefoner. Det lyste fra vinduene i pavepalassets øverste etasje, der paven og hans nærmeste holdt til, ellers lå hele bygningen i mørke. Alle inngangene til Vatikanstaten var stengt, her holdt sveitsergardistene vakt. Paven var verdens mest bevoktede person, ingen tvil om det. Og med god grunn. I moderne tid var en pave blitt skutt i all offentlighet, talløse komplottet var blitt avdekket og ulykker avverget.

Her var helt stille. Lyden av trafikk fra byen trengte selvsagt opp hit, men i et avdempet slag. Plassen ble helt dominert av den flombelyste fasaden på Peterskirken, ikke av Berninis unike kolonnader.

Politiet på plassen sendte hverandre små meldinger eller førte samtaler om dette og hist.

Ferruccio til Livio:

- Synd her ikke er en bar hvor vi kan styrke oss litt ...

Livio til Ferruccio:

- Enig ... vi må vente noen timer til ...

Nino til Amadeo:

- Det er fortsatt lys i pavens værelser - hva tror du de driver med der oppe?

Amadeo til Nino:

- De har vel et nettlig møte om et eller annet ...

Nino:

- De er visst en hel engelsk familie der oppe ...

Amadeo: - Hva mener du?

Nino: - Hans Hellighets to søstre lager mat for dem - sekretæren er sønn til en viktig katolsk aristokrat - han har også to svære hunder hos seg, hele tiden ...

Amadeo:

- Sa du hunder?

Nino:

- Ja - hunder! - Er det sant at han røker pipe?

Amadeo:

- De sier så ... det er nok helt til privat bruk.

Nå ringte en av de andre vaktene. - Sergio:

- Er alt rolig borte hos dere?

- Jada, alt som vanlig.

På ny streifet blikket pavens leilighet øverst i palasset.

Nino: Hva tror du han driver med så sent - klokken er snart to?

Sergio:

- Aner ikke ... han har vel nok å ta seg til ...

Nino:

- Kanskje sitter de der alle og ser på en eller annen film på en engelsk kanal?

- James Bond?

- Ha, ha, ha!

ØRER SOM HØRER

Med ett ble de alle stille - de lyttet.

En ukjent lyd kunne høres, den var dyp og skrev seg fra store motorer. Den nærmet seg. Men fra der de sto var det ingenting å se, bare fasaden på Peterskirken og søylerekkene på plassen.

Sivio til Sergio:

- Hører du det samme som jeg?

Sergio:

- Jada - en stor og sterk lyd som kommer nærmere hele tiden.

Silvio:

- Kan det være et militærfly som prøver å lande i hagen et sted?

Sergio:

- Nei - det er for stort til det, etter lyden å dømme.

Silvio ringte de andre. Nå kom de frem fra sine vaktstasjoner ved de store søylene og møttes midt på plassen. Lyden var svært tydelig nå og helt ny for dem alle.

Sergio:

- Se - der!

Et sterkt lys steg opp fra hagen bak kirken, sterkere enn lyset som flommet ned over kirkens fasade, og hvitere.

Silvio:

- Noe må ha landet der.

Sergio:

- Men hva i all verden kan det være? Dette måtte være større enn et helikopter eller småfly.

Nino, som nå hadde sluttet seg til kretsen, ringte sveitsergardens vaktsentral, hva kunne de fortelle?

Kaptein Fritz Rosenthal:

- Ja - det later til at et fly har landet i hagen. Helt uregelmessig. Vi har ingen rapport om at noe slikt er ventet. Vi har folk på vei - dere skal få høre fra oss med det aller første. Han virket mer andpusten enn til vanlig, astmaen ga ham alltid inntrykk av å ha hastverk.

Minuttene sneglet seg avsted uten at noen ringte. Lyset tiltok i styrke - hele hagen måtte ligge opplyst. De seks så på hverandre - dette var uventet og helt nytt. Hvem har kommet på besøk? Den amerikanske president? Eller den russiske?

En tanke slo ned i Nino med det samme. - Forsøkte noen å invadere pavestaten? Spørsmål fra samtlige presset seg på inntil det ringte på ny.

Fritz:

- Det er viktig at dere holder dere helt i ro - hører du?!

Nino:

- Jada, vi forlater ikke vår post. - Er noe galt?

Fritz:

- Tilkall forsterkninger, er du snill. Dette er noe utenom det vanlige ...

Nå var de seks ikke i tvil lenger - visitten ble oppfattet som potensielt truende av de der inne.

Så fikk de Fritz på ny:

- Dere må nekte folk adgang til plassen dersom de skulle komme, hører du?

Nino:

- Til det trenger vi mer hjelp!

Fritz:

- Tilkall alle du kan!

De seks så på hverandre.

I det samme ble de oppmerksom på at det var kommet lys i vinduene til andre bygninger som grenset opp mot plassen der de sto, folk hadde våknet av bråket. Med kikkerten kunne Sergio se folk i nattserken komme ut på balkongene til palasset der de bodde, de var sikkert eminenser av et eller annet slag, trolig kardinaler.

I pavepalasset var Gervais blitt kalt inn til pavens soveværelset. Han sov tungt da klokken ved sengen ringte og det tok noen sekunder før han våknet - og ble var lyden utenfra. Paven lå våken på sengen og leste på et eller annet. I det samme meldte en av offiserene i sveitsergarden seg. De satte seg på sengekanten og spurte og fortalte om hverandre. Hundene lå i et hjørne av det store værelset og pep ynkelig.

Meldingene ute fra hagen var av det sensasjonelle slaget, ingen visste helt hva det var de hadde sett. Det eneste faktum som alle kunne enes om var at en farkost av et nytt og ukjent slag hadde landet på flyplassen deres. Etter en stund hadde gjestene slått av alt lys og all lyd så farkosten lå i mørket, og helt lydløs.

- Får jeg gå ned og se selv? Hadrian hadde satt seg opp i sengen og lagt boken fra seg.

- Nei! Ikke under noen omstendigheter. Vi har sverget en ed om beskytte Deres Hellighet med alle midler. De får ikke forlate leiligheten.

- Kan vi ikke gå opp på taket sammen? Dette kom fra Gervaise.

- God ide, svarte paven - jeg blir med!

- Nei, det gjør De ikke - vent til vi får sett oss om.

Så gikk de to, Gervais og Hektor Hollreiser, en av offiserene for sveitsergardistene. Hundene nektet å rikke seg. Pipingens deres vedvarte. Nå hoppet de opp i sengen til Hadrian og gjemte hodene i sengetøyet.

I det samme kom Imogen og May, begge i nattserk og slåbrok.

- Hva er det som forgår?

- Sett dere her hos meg, snart får vi beskjed.

Så begynte pavens telefoner å ringe, alle tre, samtidig.

Mens han besvarte disse, dukket flere gardister opp, samt Hildebrand D'Este, Peterskirkens forvalter, titulærerkebiskop av Pergamon i Tyrkia.

Alle lyttet mens paven spurte seg frem i et virvar av observasjoner som kom til ham telefonisk. Han forklarte for de andre:

I hagen hadde det landet et fartøy som ingen hadde sett maken til. Å se til var det som en suppetallerken snudd på hodet, lik en romersk prestehatt, med mange vinduer. Lyset var først svært sterkt, senere ble det slått av. Noen mente at det var lys å se langt inne i fartøyet, som var ganske stort. Dette var nå omringet av alle de styrker Vatikanet hadde til rådighet. De hadde dessuten

tilkalt hjelp fra det militære, disse var på vei gjennom Porta Sant' Anna. På plassen nedenfor sto det nå ca. 60 tungt bevæpnede politifolk, hæren var også der underveis.

En ny telefon kunne meddele at farkosten nå var satt under sterk belysning. De kunne ta den nærmere i øyesyn. Alle arbeidet ut fra teorien om at dette dreide seg om et forsøk på å bortføre paven, et nattlig angrep midt i hjertet av Kirken. Men ingen hadde noensinne sett et slikt fly.

- Kommer det fra Nord Korea?

- Eller fra Russland?

Alle så spørrende på alle. De ble helt stille.

- UFO ... slapp det med ett ut av May.

- UFO! gjentok Imogen. De så nå på broren deres, Hadrian VII, med tallerkenstore øyne.

- En flyvende tallerken ... slapp det ut av Gervais.

- Er det noen som tror på slikt, da? Hektor lød heller skeptisk til disse forslagene.

ØYNE SOM SER

Paven hadde trådt ut av sengen og kastet om seg en stor slåbrok med hans våpenskjold som border på armbeslaget. Han så svært besluttsom ut.

- Dette vil jeg se selv! - Vi går opp på taket! Alle sammen! Tilkall flere vakter!

- Vær så snill, Deres Hellighet!

- Flytt dere! Han feide unna alle fire.

Så gikk de inn i heisen i korridoren utenfor og dro opp på taket av palasset. Hundene nektet å rikke seg, de lå fortsatt i sengen og pep.

Ovenfra sett tok det litt tid før de fikk oversikt over det som foregikk der nede.

Et stort oppbud av mannskap omga farkosten, på trygg avstand. Den lignet virkelig på de tegninger og bilde vi kjenner fra ofu-litteraturen. De hadde satt opp skuddsikre sperringer rundt det hele. Selv holdt alle seg i ly av disse.

- Send beskjed om ikke å skyte! Paven lød svært bestemt nå.

Gardistene på taket var blitt flere i tallet, vatikansk politi var også kommet til. Nå dukket flere soldater opp. Bare noen få husket å kysse pavens ring. De aller fleste brukte kikkerten til å følge med.

Ingenting skjedde så lenge. Så ble det svært spent i mengden, den der nede og den på taket.

En luke - elle dør - åpnet seg langsomt i skipet. Alle rettet sine skyts mot åpningen.

- Ikke skyt!! lød ordren fra høyeste hold.

Ingenting skjedde på flere minutter.

Endelig så de en skikkelse komme til syne i døråpningen. I det sterke lyset utenfra kunne de se ham helt tydelig. Dette var ikke noen jordisk ambassadør - det var en ingen av dem hadde sett før. Et forholdsvis stort og litt avlangt hode hvilte på to brede, men magre skuldre. Kroppen var smal og skikkelsen lavvokst. Han var kledd i blått og hvitt. På hodet bar han noe som så mer ut som en hjelm enn en hatt. I venstre hånd bar han noe som minnet om et skrivebrett.

Plutselig hevet han høye arm i en hilsen som ingen gjengjeldte. De sto der fortsatt alle sammen og pekte på ham med fryktelige våpen, jordiske våpen, menneskevåpen. Han så disse og ventet litt før mer skjedde.

Kapteinen for gardistene forholdt seg avventende - kontakt var oppnådd. Så vinket han ham med ett nærmere, til alles forbauselse.

Vesenet beveget seg fremover - med ett sto de to overfor hverandre, avstanden kunne ikke være mer enn et par meter.

- *Pax ... pax ... pax!!!* Ordene slapp ut av skikkelsen med all tydelighet.

Gardesjefen gjentok ordene som en hilsen, alle andre forholdt seg helt stille.

Flere høye militære var kommet til. De sto nå rundt dette vesenet og iakttok ham fra alle kanter. De gjorde tegn til at alle skulle senke sine våpen.

Nå prøvde han å si noe på ny: *Papa - papam!*

- Han snakker latin, slapp det ut av en tilstede. Han ber om å få tale med paven!

Hvem kan latin?! Gardesjefen vendte seg til offiserene tilstede. De sendte spørsmålet videre til politiet og soldatene - hvem av dere kan latin?!

En yngre sveitsergardist kom frem til de to som sto og så på hverandre, han viste seg å være latinist.

- *Nautilus ...* kom det fra vesenet i blått og hvitt, han pekte på seg selv. Stemmen var svak, men klar.

Nå fikk de med seg flere detaljer. Han hadde en velskapt munn, tennene var mørke. Øynene satt lenger inne enn våre, men de var vakre å se til. Hendene var lange og litt forfinet, han var neppe arbeidsmann, men det sa seg selv dersom han drev og studerte latin. Drakten han bar var fotsid så ingen kunne se føttene eller fottøyet, men midjen var smal, nesten sensuell, og skuldrene brede. Håret var delvis skjult av hatten han bar, men de så at det var kullsvart, greid bakover og falt ned til skuldrene i lengde.

Gardisten som kunne latin spurte ham ut om dette og hint - og fikk svar.

Han oversatte for de andre med jevne mellomrom:

- De kommer for å treffe paven! De kommer med fred.
- Dette er et plott til å fange ham - ikke tro et eneste ord!
- Hvor mange er de?
- Hvor kommer de fra?
- Hvor har han lært latin?

Mange røster blandet seg med hverandre.

Gardistene gjorde tegn til at de ikke måtte avbryte. Så fortsatte samtalen. Etter en stund spurte den latinkyndige gardisten om de kunne komme inn og se skipet?

Nei, det var ikke mulig - de andre ville dø av skrekk. Det lå i mørket nå og var ikke så tydelig å se i landskapet.

Så omsider fikk de tilstede vite at dette var en litt spesiell ekspedisjon. De var kommet fra det ytre rom for å treffe paven! De hadde lest om ham på internett og Nautilus hadde fått i oppdrag å lære seg latin, i den tro at dette var Kirkens daglige sprog. De visste alt om den katolske kirke, viste det seg.

Og hvor i all verden hadde de så tilegnet seg all denne kunnskapen?

Jo, de hadde sittet på baksiden av månen og studert oss ... i et halvt år snart. Ingen fra jorden hadde forstyrret dem.

Var de alene?

Nei - de var bare en speiderpatrolje.

Var det andre i nærheten?

Ja, bortenfor atmosfæren - bak månene, som han sa det.

Skulle de tilbake til dem?

Ja - det skulle de.

Nå bønnfalt han gardisten om å få treffe paven.

Etter en del forhandlinger ba de om at skipets inngang måtte lukkes og at han måtte følge med dem. Det lot til å ordne seg. Han gikk bort til døren og

gjorde noen tegn til dem der inne. Så kom han tilbake til gardistene. Folk sto tett rundt dem overalt. Her var hundrevis tilstede, lot det til.

Telefonene til pavepalasset ble flere og flere.

- Hør, sa en av offiserene, vi kan ikke slippe ham opp dit. Dersom han er kommet for å drepe paven, risikerer han helt sikkert sitt eget liv, men slikt har skjedd før - vi lever i terrorismens tid. Vi må i alle fall ransake ham grundig!

Gardisten oversatte.

Vesenet i blått og hvitt gikk med på dette. Og i all offentlighet måtte han kle av seg, midt for øynene til alle. Først tok han av seg hatten, den avslørte en lav og tett hårvekst. Dernest fjernet han klærne - alle sammen - og sto der splitter naken foran dem. Ikke spor til våpen av noe slag. Kroppen hans var velformet og kjønnst stort, omgitt av rik hårprakt. Mer enn en av de tilstede stirret på denne delen av hans anatomi mer enn på resten.

- Han er vanvittig sexy, slapp det omsider ut av en av italienerne.

- Se på den vakre huden!

- Rumpen er fullkommen!

- Tror du han er hen og ikke han eller hun?

- Kan vi ta på ham?

- For Guds skyld, kom det fra en av offiserene - ta dere sammen!

Så fikk han kle på seg.

I det samme landet et helikopter i hagen og så et til. Sist kom et fra Castel Gandolfo, fra observatoriet der, og hadde med seg fagfolk. De kom straks bort til dem rundt Nautilus.

Ordren fra Pavepalasset var å ta ham med dit - sammen med latinisten og noen av gardistene. De to fra Castel Gandolfo var selvskrevne. For sikkerhets skyld holdt de ham, en i hver arm, da de gikk inn i det store palasset og bort til heisen som fører til øverste etasje, pavens egen.

TANKER SOM FLYR

Allerede på vei til heisen gikk spekulasjonene i alle retninger:

Utgjorde han en smittefare? Var han tross alt kommet for å drepe paven på en eller annen måte? Hvorfor insisterte han på å komme alene? Hvor solid var hans latin når det kom til stykket? Hva ville paven gjøre straks de var innenfor dørene til hans suite?

Nå sto de der, like ved døren som fører inn til Hans Hellighet.

Oppbudet av gardister var større nå, de virket svært usikre på hva de skulle ta seg til. Sjefen for garden og for politiet var begge til stede. De ringte på dørklokken - og et grønt lys kom til syne på veggen ved siden av. Klar bane!

Så åpnet to av gardistene den massive dobbeltdøren og alle ble med inn. Nautilus gikk blant de første, mellom to vakter. De fra Castel Gandolfo fulgte i annen rekke.

De fortsatte til pavens bibliotek, værelset han vanligvis benyttet for audienser. Og der sto han, midt på gulvet, omgitt av sine nærmeste, ledd i sin sedvanlige drakt.

- *Pax - pax - pax!* Gjentok gjesten. Og paven svarte på samme vis.

Så gikk Hadrian rett bort til ham og grep gjestens høye hånd med sine to, og så ham lenge inn i ansiktet. Nautilus falt på kne og kysset Fiskerens Ring mens vaktene ikke slapp grepet de hadde på ham. Til alles forbauselse gjorde paven tegn til at gjesten skulle sette seg på en av stolene som var satt frem foran det store skrivebordet mot veggens innerst.

Nå ble latinisten vinket frem og plassert på en stol nummer tre - og samtalen var i gang.

- Er du kommet for å bli kristen? Dette var det første spørsmålet. Paven tok hans hånd og holdt dem i sine.

Nautilus nikket ivrig. Han smilte nå, for første gang siden han hadde vist seg for dem. Han virket helt avslappet, de med våpen ble stående nede ved inngangsdøren og førte samtaler med dem nede i hagen.

Svaret var kort og kontant:

- Ja, Herre, det er det jeg vil.

Vil du føre den kristne tro tilbake dit du kom fra?

Dette ville han, han smilte og nikket på samme tid.

Astronomene fra Castel Gandolfo ba om å få spørre litt. Paven nikket sitt samtykke. Så fulgte det vanskeligste hittil for den stakkars latinisten, en ung sveitsergardist som mest av alt så ut som han drømte.

Straks ble det vanskelig å følge med:

Hvor kom de fra? Hvor lang tid hadde de brukt på reisen til månen vår? Hvilke fysiske lover hadde de fulgt? Var andre underveis?

Etter mye frem og tilbake kom de til at romskipet i hagen skrev seg fra et større, langt større skip, som hadde forlatt deres hjemlige trakter for noen måneder siden. Hvor i det ytre rom de kom fra, var det vanskeligste av alt å få klarhet i. Astronomene prøvde med forskjellige forslag, men ingen av dem sa gjesten noe større. De prøvde med våre navn på dem forskjelligste stjernebolde, men Nautilus kjente ikke disse. Stjernenavn sa ham ingenting, de prøvde første med Betelgeuse, men det var jo et jordisk navn til bruk for astronomer. Det var

området der deres planet befant seg som måtte avklares. Men de kom ikke fra vårt solsystem og heller ikke fra vår galakse. De hadde reist med lysets hastighet og vel så det. Den nattehimmelen vi kjente sa ham ingenting. Latinisten var nær ved å gi opp.

Var deres planet større enn vår egen?

Ja, det var den, tre-fire ganger så stor.

Var der vegetasjon og dyr?

Jada, i mengder.

Hvor lenge hadde de bodd der?

I noen tusen år - etter at de hadde måtte flykte fra deres opprinnelige tilholdssted på grunn av naturkatastrofer, overbefolking og desslike.

Var de aldri blitt angrepet av folk fra andre planeter?

Nei - universet virket tynt befolket, mente han.

- Et øyeblikk! Paven hadde et spørsmål til gjesten:

Ville han ha noe å drikke, kanskje var han tørst?

Nautilus smilte og nikket: *Mille gratias!*

Gervaise gikk for å finne en flaske med rent vann, og en flaske med vin.

Han rakte Nautilus et glass og helte vannet i. Det gikk ned på høykant.

Klart han var tørst. Så helte han litt vin i det tomme glasset og ba ham forsyne

seg. Det ga visst mersmak, for etter å ha smakt på vinen ville han ikke ha mer vann.

Han hadde tydeligvis full tillit til vertskapet og var ikke redd for å bli forgiftet. Gervais gjorde tegn til at han skulle drikke langsomt. Hva med litt frukt? Svært gjerne, han gjenkjente visst epler og plommer, og druene.

Så begynte telefonene til paven å ringe i ett sett. Dette førte til et opphold i samtalen.

Italias president slapp igjennom og ville gjerne vite hva som foregikk. Paven ga mobilen til Gervais som ordknappt forklarte at de hadde fått nattlig besøk. Mer kunne han ikke si.

Det italienske forsvaret neste på listen - hva skulle de foreta seg? Ingenting, forklarte Gervais, alt var fredelig og godt.

Nå ringte de fra et hovedkvarter i Nato - kunne de få Hans Hellighet i tale? Det kunne de ikke, svarte Gervais, men han forsikret dem at ingen ting var galt. God natt!

MANGE SOM SØKER

Så kom en av gardistene med en telefonbeskjed som han gjerne ville dele med de andre.

Nede på Petersplassen hadde et stort oppbud av pressfolk samlet seg, de var omringet og holdt under streng kontroll av det romerske politi og enheter fra hæren. De sendte til alle jordens hjørner, fikk man inntrykk av, med utstyr de hadde tatt med seg. Noen hadde visst prøvd å trenge igjennom Porta Sant' Anna, men det ble med forsøket. Andre igjen skulle ha forsøkt å lande med et helikopter inne i hagen, men ble bortvist av det militære.

De der nede i hagen kunne fortelle at studenter fra det etiopiske college hadde sneket seg inn på fartøyet usett av de andre tilstede, dette fordi de var blitt vekket av lyden fra maskinene og hadde begitt seg avsted i retning av lyden, i sine sorte drakter eller helt uten en tråd, noe som bidro til å gjøre dem usynlige i mørket. De kikket først inn vinduene i fartøyet, så banket de forsiktig på disse og ventet på svar.

Mens stemningen på plassen ble mer og mer amper, ble etiopierne mer og mer pågående - ville de virkelig inn og se for seg selv? Det ville de, for da politiet og det militære mannskapet endelig oppdaget disse svarte fjellfolkene fra Afrika, hadde en av dørene i skipet åpnet seg på gløtt slik at noen av de magreste klarte å smyge seg inn, det vil si, de som var uten drakt. Så lukket døren seg etter dem.

Pressekorpsset på plassen forlangte å slippe inn i hagen, de kjente til inngangen borte ved porten ved Sant' Ufficio, den som besøkende benytter når de skal inn til Campo Santo Teutonico, og mange hadde innfunnet seg der. Men helt forgjeves - bevæpnet politi hold dem på avstand fra porten. Varselsskudd ble avfyrt.

Samtidig forsøkte de som var omringet på plassen å bryte ut, men ble stanset av tåregass. Verdenspressen hadde en riktig dårlig dag, denne natten. Det faktum at mange av dem rapporterte live, lot ikke til å bekymre lovens styrker. Disse visste jo ikke hva som foregikk inne i hagen. Det statlige nærværet på Petersplassen var like nysgjerrige som pressekorpsset. BBC, CNN, Al Jazera, Rai og alle de andre var rett og sett fanget der de sto - her var intet avtrede og ingen bar.

De i hagen hadde fått aller strengeste instruks om ikke å meddele dem der ute hva som var skjedd. Med andre ord visste ikke verden om at en flyvende tallerken hadde tatt seg til rette i Vatikanets store hage. Unntaket måtte i så fall være de som bodde i mindre palasser rundt om, gjerne kirkelige eminenser som her nøt sitt fortjente otium. Disse nøt for tiden en uvelkommen husarrest. Sveitsergarden hadde forsikret dem om at intet farlig var på ferde, skjønt det hjalp lite når folk allerede hadde oppdaget det store oppbudet av politi og militærpersonell som fylte hagen. En gammel kardinal hadde sogar iført seg all sin ytre prakt og trodde at det ville gi ham adgang til stedet. Der tok han feil.

Nok et helikopter fullt av pressfolk hadde nettopp prøvd lykken, men blitt avskåret fra å lande av flere militærhelikoptre - ingen fotografering fra luften, takk! Noen pressefolk var blitt arrestert i et abortivt forsøk på å klatre over murene - ved hjelp av brannstiger - og satt nå under lås og slå. Nå var murene i sin helhet omgitt av militært personell.

Paven hadde gjort det helt klart for alle parter på Vatikansk jord at ingenting av det som skjedde der inne måtte lekke ut til omverdenen.

- Ikke et ord til media!

Det kom nå til håndgemeng på plassen foran kirken. Det var folkene fra Rai som ledet an. Mange ble lagt i jern og derpå fraktet bort med politibiler.

Uansett episoder som disse ble pavens ord respektert - ikke et ord til utenverdenen. Dette skjedde i en uavhengig og suveren stat. Så enkelt.

Folk i Roma som hadde sittet oppe og sett på tv denne natten, fikk fart på seg og søkte inn på plassen. Helt uten resultat.

Inne i hagen hadde ikke nyheten om etiopierne inne i satelitten nådd frem til de mange. De andre, bekleddede etiopierne, forsøkte forgjeves å forklare noen soldater at medstudenter hadde forsvunnet inn i denne tallerkenen - men ble ikke trodd. I stedet ble de geleidet hjem til sitt college like i nærheten. Og der var snart alle på benene.

NYE GÅTER

I pavepalasset fortsatte utspørringen av Nautilus.

Han hadde spist seg mett på all frukten de bød ham. Men vinen hadde falt i smak og han nippet ivrig til denne mens han prøvde å forklare seg. Gervais, som egentlig var kammerherre mer enn sekretær (noe de kalte ham), måtte fylle glasset han flere ganger. Tungebåndet var løsnet, lot det til, for han fortsatte på latin uten å vente på latinisten. Da han ba om mer vin, ba Gervaise ham vente litt.

- *Festina lente*, oversatte latinisten.

Nautilus virket mer opptatt av Gervais enn av paven i øyeblikket.

Han satt og kikket bort til ham igjen og igjen.

- *Pulcher, pulcher ...* sa han til latinisten mens han pekte på sekretæren.

Og det var sant nok. Gervais var vakker å se til og vel så det, nedstammet som han var fra en av Englands eldste og mest fornemme katolske familier. En del latin husket han fortsatt og så med ett litt brydd ut der han satt. Paven lo med seg selv.

Så skiftet de tema.

En av astronomene fra Castel Gandolfo var begynt å bli ivrig nå. - Hadde de vært her før? Jada, mange ganger. Hvor? I varmere strøk, men Nautilus kunne jo ikke de moderne navnene for land på kartet. Hadde de bodd nærmere jorden før? Nei, så visst han visste. Mest av alt ville astronomene vite om Nautilus kjente til andre bebodde planeter rundt om. Jada, mange - men ingen av dem hadde utviklet en slik teknologi som dem selv. Ingen av dem kunne reise fritt omkring slik de kunne.

Var han av høy byrd, ville paven vite?

Jada, faren var konge over hele deres samfunn.

- Hva heter du egentlig - *nomen tuum*?

- *Horus*, slapp det ut av ham, uten å nøle.

Flere tilstede begynte å se forbløffet på hverandre. Dette var en av faraos titler i det gamle Egypt. "Horus i redet" var et gammelegyptisk navn for kronprinsen, uttrykt i enkelt fuglesprog.

- Hva kaller dere en stjerne?

- *Ra* - som er gammelegyptisk for solen.

Et og annet begynte å demre for forsamlingen.

- Og hva kaller dere himmelen?

- *Pet*.

Snakket de gammelegyptisk der ute? Var det disse som hadde gitt de gamle egypterne deres sprog og religion? Tusen tanker rumlet rundt i moderne sinn.

En rekke nye spørsmål bekreftet antagelsen. Det ble helt stille nå. Ingen kremtet lenger eller flyttet på seg. Paven ba dem alle sette seg på gulvet så lenge - de hadde ikke flere stoler her inne. Nautilus - Horus - så sitt snitt til å gi glasset til Gervais, han ville ha mer vin. Han fikk et halvt glass - og kvitterte med å gi Gervais et kyss på hånden. En smule kremting kunne høres fra forsamlingen tilstede.

Hans hellighet ville gjerne vite hva for slags religion de hadde der ute.

De tilba naturens elementer - og menneskelige krefter, lød svaret, med gudenavn: Ra, Amon, Kheper, Hathor, og mange andre.

De var hedninger av gammelegyptisk snitt, med andre ord.

- Har dere pyramider?

- Jada, overalt.

- Og disse er kongegraver?

- Selvfølgelig - hva ellers?

- Her dere en egen kunst?

- Jada, for både mennesker og dyr.

- Har du vært i Egypt, i Afrika?

Det hadde han ikke - dette var hans første utenlandstur. Ferden til Vatikanet var inspirert av det han hadde sittet og lest på baksiden av månen gjennom hele sommeren, da de observerte jorden og livet der.

Kistentroen hadde fanget og fengslet ham fra første stund: En gud - og en guds sønn, *Sa Ra* - vidunderlig! Det var dette han ville ta med seg hjem til sitt folk, troen på den ene gud og hans sønn, og hans mor. Kongen hjemme var meget interessert og gledet seg til hans hjemkomst.

- Akkurat som i Egypt ... mumlet en av de fra observatoriet.

Ett spørsmål var uunngåelig:

- Var kongen ikke redd for at vi skulle drepe ham?

- Ikke i Vatikanet, jeg hadde fortalt ham om stedet og sendt ham mye materiale fra internett. Men han tror ikke jorden er et fredelig sted ellers. Vi fikk ikke lov å lande andre steder en her.

- Har dere internett?!

- Vi lastet det ned på månen - fikk lett kontakt derfra. - Vi kaller det BenBen.

- Egyptisk ...

NYTT LIV

Hva gjorde de nå?

Paven visste råd:

- Jeg døper ham og sender ham hjem med ønsket om at han må døpe flest mulige av sine landsmenn!

Alle tilstede sa seg enig i dette.

Først måtte han lese høyt for dem trosbekjennelsen på latin. Det var fort ordnet. Han leste med klar røst, litt dypere enn de andres denne gangen, han var litt ustø i uttalen av vokalene, men konsonantene var klare. Så gjentok alle dette sammen med ham.

Gervais ble sendt for å hente vann og et fat. Så bøyd Horus/Nautilus hodet over fatet og paven uttalte de tradisjonelle ordene: *Et ego te baptizo in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti*. Alle applauderte, noe som forvirret ham en smule. Men så ble ansiktet et eneste stort smil. Paven omfavnet ham, og deretter alle de andre til stede.

- Du er vår bror nå - gratulerer!

Som tegn på sin takknemlighet tok han av seg hanskene han bar og ga dem til paven. Så kysset han Fiskerens ring på ny. Hundene hadde reist seg nå og ville være med på dette. Litt varsomt nærmet de seg paven og gjesten hans. Så satte de seg og så på med ørene rettet oppover.

Paven ga ham et eksemplar av Den katolske kirkes katekisme på latin, som et minne - og som en bok til bruk i evangeliseringen av hans folk der ute.

Horus sto ved reisens mål, intet mindre. Hans far ville bli meget glad.

Så fulgte de ham ned til haven og til romskipet som ventet. Der var det folksomt. Paven forklarte kort at dette måtte forbli en strengt bevoktet hemmelighet - ikke et ord til noen!

De tilstedet samtykket enten de nå var politi eller militærpersonell.

Så åpnet en av dørene i skipet seg og Horus steg inn. Han stanset på øverste trinn av trappestigen og vinket begeistret. Så ble motorene slått på og det skarpe lyset fylte hele haven på ny og den del av Perterskirken som var synlig herfra. Straks lettet farkosten fra bakken. Så ble lysene slått av og den ble borte i natten.

Derpå gikk alle til sitt. Hundene hilste på alle sine venner blant sveitsergardistene, deretter luntet de trofast av sted etter deres herre og mester.

PÅ PETERSPLASSEN

Her var det blitt flere og flere fra verdens pressekorps. De sto midt på plassen, omringet av italiensk politi. De hadde hørt lyden av motoren til skipet.

- Er paven blitt kidnappet?

- Er han uskadd?

- Vi forlanger å bli informert! Ingen talsmann for Vatikanet hadde innfunnet seg. Det ble en av sveitsergardens offiserer som ga en orientering.

Det medførte riktighet at et større helikopter hadde måttet nødlande i Vatikanet, på grunn av motortrøbbel. Nå var det reparert og klar til avgang. Det dreide seg om en italiensk maskin, av et kjent fabrikat. Altså - ingen grunn til bekymring, alt under kontroll!

- Hvorfor var luftrommet over blitt av sperret av?

- Fordi de ville arbeide uten forstyrrelser.

- Hvem utførte reparasjonene?

- Det italienske luftforsvaret.

Gemyttene var begynt å falle til ro nå. Pressekorpsset ble i sin helhet geleidet ut av plassen og ned til noen busser som ventet dem. Ro og fred hersket på ny - men ikke så i haven der inne.

For ikke før hadde skipet lettet, så slapp diverse personer til, personer som bodde rundt om i Vatikanet og som hadde innfunnet seg under det hele. Det dreide seg om de nevnte gamle kardinaler som nøt sitt otium her inne, om noen arbeidere, nonner fra et kloster, noen skolebarn, og lignende. Mange av disse var ikke iført annet enn en nattserk eller slåbrok. Men disse ble holdt på avstand av alle vaktene. Alle ville ha svar på sine spørsmål.

Ivrigst av disse, nesten hysterisk, var rektoren for det etiopiske college som lå like ved. Han var en høyvokst mann i høy alder, og med en stokk for foten. Denne drev han og viftet med for å bli bedre sett og hørt. Han hadde lenge stått i bakgrunnen og ropt "stans", "stopp flyet" og lignende, men slapp aldri igjennom sperringene. Nå kom han endelig til orde. Og hans budskap - levert på gebrokkent italiensk - ble mottatt med forferdelse:

- Det er fire av mine studenter om bord! De snek seg inn da lysene var slått av og ingen så i deres retning! De er så svarte at ingen har lagt merke til det - dessuten hadde de kommet rett fra sengen og hadde ikke klær på!

Nå fikk han alles oppmerksomhet.

- Hjelp meg - hjelp meg! Stans maskinen - jeg vil ha dem tilbake!

Det var lettere sagt enn gjort, fikk han vite.

Hva slags farkost var dette? Et slags helikopter fra det italienske luftforsvaret, fikk han til svar.

- Ja - men da må det jo være mulig å kontakte dem?!

Svar uteble.

Han forlangte et svar. Han ville ellers gå til pressen med sin historie.

- Pressen?!

- Ja - den dag i dag! Han viftet med en gammel mobiltelefon som understrekning av trusselen.

Hva gjorde de nå?

Sjefen for sveitsergarden tok ham med seg og lovet adgang til paven.

- Paven?!

- Ja hvem ellers?

- Hva angår dette ham?

- Vent og se ...

Og slik hadde det seg at en gammel etiopisk prelat ble ført opp i pavepalasset på et tidspunkt da alle lurte på om det de hadde opplevd var drøm eller virkelighet.

Kapteinen forklarte hva saken gjaldt. Paven og de rundt ham - de befant seg fortsatt i biblioteket - så redselslagne ut.

- Var disse fire studentene blitt kidnappet?

Nei, viste det seg, de måtte ha klatret inn i skipet akkurat i tide før trappen ble hevet og døren lukket. De ble aldri sett igjen, noe som kunne tolkes både hit og dit.

Paven forklarte og den etiopiske rektoren gråt. Han satt på en stol og så hans hellighet rett inn i ansiktet. Men da han fikk høre om trosbekjennelsen, dåpen og katekismen, ble han litt roligere.

Gervaise ga ham et glass italiensk amaro, for at han skulle slappe av, samme merket som Horus aldri fikk nok av. Fernet Branca sto det på flaskens etikett.

Dersom noe av dette var sant, så måtte de da leve studentene tilbake?

Hva midler hadde de for å få kontakt med skipet?

- Ingen ...

Han ble sittende med hodet i hendene og gråt stille.

Et nytt glass dukket frem.

Paven avtvang ham en ed om at han ikke ville si et ord til noen om hva han hadde sett og hørt. Det gikk han med på, kanskje aldri så lite motvillig. Til

gjengjeld skulle hans hellighet gjøre det han kunne for å finne ut hva slags avanserte former for kommunikasjon som forelå til månen. Han gikk ut i fra at det var der de hadde landet.

- Hva heter di fire?

- Ammanuel - Henok - Elias - Isaac ... De er rundt tredve år gamle ... Jeg har møtt deres foreldre ...

- Ikke et ord til noen av dem!

- Men hva vil de andre studentene mine foreta seg?

- Du pålegger dem total stillhet om saken. Til nød kan du si at det dreier seg om en improvisert tur med det italienske forsvaret!

- Nakne?!

Gervaise lo.

- Nei, sløyf akkurat det der.

Etter nok et glass ble ha med kapteinen for sveitsergarden og fulgte ham ut til heisen.

De ville nok få se ham igjen.

Paven og hans sekretær ble sittende tilbake og se på hverandre. Hundene lå på ryggen på gulvet foran dem og ville ha kos.

- Kunne vi ha gjort noe annerledes? Det var Gervais som brøt tausheten som rådet.

- Og hva skulle det være?

- Aner ikke ...

- Dette må jo lekke ut før eller siden - av vitnene i haven er det helt sikkert en eller flere som vil selge historien til pressen. Anonymt, selvfølgelig.

- Hva med alle de fastboende som dukket opp etter hvert?

- Jeg skal ta meg av dem.

Hver av dem unte seg et glass av den edle eliksir og ønsket hverandre god natt. Hundene hadde allerede gått inn på soverommet og lagt seg i pavens seng. Der fikk de vanligvis ikke sove, grunnet snorking.

DEL II

VEIEN VIDERE

MÅNEGRAMMATIKK

Våre etiopiske blindpassasjerer ble omgitt med stor oppmerksomhet. Først av alt fikk de klær på seg, fargerike gevanter som gjorde dem et hakk likere deres nye reisefeller. Så ble de budt på noe å drikke, en søt urtemikstur, den smakte mest av alt som en egyptisk vin.

Horus viste dem omkring på skipet, det viste seg å være større enn de først hadde antatt. Han kommenterte på latin, etiopierne oversatte for hverandre så godt de kunne, uten å få med seg alt. Latin hadde de studert til opptaksprøve ved seminaret i Vatikanet og kunnskapen var fordelt mellom de fire. Ammanuel var eldst av dem og kunne også mest. Han hjalp der de andre tre satt fast.

Her var sovesal, spisesal, verksteder, og desslike. Mest av alt likte de førerhuset det de kunne se ut i verdensrommet. Utsikten var av et helt annet slag enn den de kjente fra jorden, selv fra fjelltoppene i Etiopia. Melkeveien - vår eget galakse - var langt tydeligere å se til, og mye større enn den de kjente fra jorden. Men den syntes likevel fjern.

De hadde kurs for månen. Denne etappen tok ikke mange minuttene. Vel fremme fortsatte de til planetens bakside, den som aldri er synlig fra jorden og ligger i konstant mørke. Her tok det litt tid før øyet vendte seg til landskapet.

De sakket farten nå og ble samtidig oppmerksom på et større skip, langt større, som lå på bakken og ventet på dem. De landet nær dette.

En liten farkost kom og leverte noen besøkende fra det store skipet.

Et annet skip - likt deres eget - landet samtidig like ved. Det hadde gått i bane rundt jorden og holdt øye med skipet fra Vatikanet.

Menneskene de møtte - for de var jo mennesker - var alle vennlige. De var nokså like å se til, men straks man vendte seg til dem var forskjellene stor, akkurat som hos oss. De varierte i høyde, i ansiktsformen, i bredden. Men de så alle vennlige ut. Ingen bar våpen.

Horus fortalte om sitt møte med Hadrian VII og om hvordan han ble døpt inn i den katolske kirke. Etiopierne gratulerte.

Så ble Eias var noe der ute som han måtte dele med de andre. Ikke så langt borte sto der noen obelisker - ingen tvil fra formen å dømme. Det var tre av dem og de sendte alle ut lyssignaler fra spissen øverst. Var det landingssignaler? Det var det, ifølge Horus. Hadde de stått der lenge? Det hadde de, for disse skipene hadde vært her ofte, så vidt han visste.

Hva med pyramider? Nei, fikk de til svar, det hadde de hjemme. Men akkurat hvor "hjemme" var, kunne han ikke forklare dem - vent og se!

Det var tydelig at de skulle fortsette ferden i det største skipet. De som var kommet derfra tok nå over styringen av farkosten deres. Og så fløy de langsomt bort til hovedskipet og forsvant inn en åpning øverst.

Her fulgte de fire Horus - de kjente ham bare ved dette navnet - ut av skipet og ned i det indre av hovedskipet. En heis tok dem ned til et lavere plan hvor det var brede avenyer, og utganger til andre deler av farkosten. De ble innkvartert i en slags suite hvor hver av dem ble tildelt et romslig værelse, med bekvemmeligheter og alt slikt.

Så fikk de følge med til styreseksjonen hvor noen enorme vinduer åpnet ut til verdensrommet utenfor. Herfra så himmelen uendelig mer imponerende ut enn det de var vant til hjemmefra. En mengde romfolk satt rundt omkring i en halvsirkel og skulle styre skipet videre. Det var tydelig at oppholdet på månen var kortvarig, dette var bare en landingsstasjon. Månen var ikke deres mål, men jorden der nede. De kunne se hav og kontinenter under en lysblå atmosfære.

De tok hele tiden inn signaler fra obeliskene på bakken, de blinket i ett sett. Og de betød helt sikkert at de hadde fri bane.

Først ble alle lys slått på, så månelandskapet ble synlig i all sin kolde og øde gru. Dernest ble motorene startet. Lyden fra disse var dyp og rolig. Skipet lettet fra bakken og satte seg i bevegelse. Forbløffende raskt beveget det seg over hele månens overflate til de var ute i det fri. Straks ble tempoet større og de kunne se andre planeter i vårt solsystem. Men de skulle ikke dit. Med stø

kurs styrte de forbi disse og solen ble fjern og svak. Så fulgte flere solsystemer som befant seg i vår galakse - melkeveien - og de passerte en uendelighet av slike, samt kometer og asteroider som føk forbi i stor hast. Mange mindre partikler kom mot dem hele tiden, men gjorde ingen skade.

Melkeveien var tilbakelagt, kom de til. Henok konfererte med Isaac om reisens etapper. Det hele tok bare minutter etter jordisk tid å dømme. Men armbåndsurene deres hadde stanset ved ankomsten til månen så de fikk ikke tatt tiden på denne etappen.

Og så bar det ut i verdensrommet, det ytre rom, det de hadde lært var uendelig.

ØSTENFOR SOL OG VESTENFOR MÅNE ...

Det første som slo dem var at rommet hadde alle slags farger. Rettere sagt, de beveget seg gjennom kosmiske skyer av forskjellig art. Her og der kunne de skimte nye solsystemer, en stjerne med planeter rundt. Men skipet holdt stø kurs, de fulgte en bane som hele tiden førte dem fremover i en rett linje. Slik virket det i hvert fall.

Navnene fra kosmologien - stjernebildene - som de hadde lært hjemme sa ikke Horus noe som helst. Han satt mellom dem, med to på hver side, og pekte på interessante himmelfenomener. Noen stjerner var større enn andre, mye større. Det samme gjaldt planetene. Men det som dominerte var skyene av stjernestøv, skyer i alle regnbuens farger. Ikke før var de kommet gjennom en slik før en annen dukket frem. Ny verdener kom til syne i ett sett. Stjernestøv var rett og slett det som var tilbake av døde stjerner, av alle aldre, fra alle tider, fikk de vite.

Nå fulgte et svart felt, så enda et. Stjerner var ikke å se. Farten lot til å øke.

I det samme kom en av folkene med ett brett med mat og drikke. Det dreide seg om fruktjuice og forskjellige slags brød og noen grønnsaker som de ikke kjente hjemmefra.

- Følg med nå! Horus pekte rett frem i det de la den svarte skyen bak seg.

Med ett var de ute i et lyst stjernelandskap. Farger av alle slag preget det hele. Her var galakser til høyre og til venstre, i alle størrelser. Nye melkeveier dukket frem fra horisonten, uten tall, de var et vakkert syn.

Rett frem, hadde Horus sagt om kursen deres. Og rett frem bar det i en hastighet ingen av de afrikanske passasjerene kunne vurdere.

- De følger andre fysiske lover enn de vi kjenner ...

Henok sa seg enig i dette. Han var dem av de fire som hadde bakgrunn i naturvitenskap, de andre hadde filologisk og historisk bakgrunn, slik det vanligvis er med prestekandidater. De diskuterte om de var i bevegelse fremover eller bakover i tid. Ingen av dem var i øyeblikket opptatt av om de noensinne kom tilbake til jorden og til Vatikanet.

Så fikk de nye ting å se, ting som gjorde at de glemte deres gamle verden så lenge. Alt ble blått, alt ble rødt, alt ble gult, alt ble grønt, i rask rekkefølge. Himmelstøv - stjernestøv!

Henok forklarte at mennesket besto for det meste av grunnstoffer som var stjernestøv, rett og slett, kommet til jorden fra det ytre rom, gjennom atmosfæren. Men ikke hele mennesket - viktigs av alt er dette at vår intelligens, vår fornuft ikke består av universets partikler. De er gaver fra Gud, gitt oss i unnfangelsen.

De forsøkte å oversette til latin så Horus kunne delta, og det lot til å lykkes etter en del frem og tilbake.

Så fenget utsikten på ny. Ingen var trett, ingen trengte hvile. Øyet bare så og så.

For nå ble de var en galakse rett frem, en som var lik vår hjemlige, og som lot til å være mål for reisen. De reiste rett mot denne, forsvant inn i den og hadde med ett solsystemer og enkeltstjerner på alle kanter. Ammanuel grep Elias' hånd og trykket den fast.

- Er vi kommet frem, tror du?

- *Casa nostra!* kom det fra Horus. *Adsumus, fratres.*

Skipets kurs var rettet mot ett solsystem i galaksen, ikke så stort som vårt, men med planeter som tydeligvis gikk i bane om en sol. Disse var ikke alle gassballonger, men fast materie, og noen hadde åpenbart en atmosfære. Det var tre slike i dette systemet, og en av disse var målet.

Skipet senket farten noe, motorene gikk stillere.

- Der! Elias pekte begeistret.

To skip kom seilende imot dem, de var lik deres eget å se til. Trolig var de eskorte for å føre dem til målet. Nå var de tre skip på rad, og alle stilte mot samme mål, en planet i mange farger, med atmosfære og det hele.

De beveget seg roligere nå, og spenningen i styrerommet ble sterkere. Våre fire prestekandidater reiste seg for å se i det skipene for gjennom atmosfæren og planeten kom til syne. Den var åpenbart større enn jorden, men ikke så ulik - de kunne se det som måtte være hav og fast land, fordelt på en stor kule. Den badet i lyset fra en sol langt borte, den var større enn vår, kom Henok til, eldre og litt rødere i glansen.

Så skjedde det de alle hadde ventet på. Farten avtok drastisk - og de hadde kurs for et av kontinentene. Da de svevet over dette, gikk de ned for landing.

BORTENFOR SYV BLÅNER

Romskipet landet på en enorm flyplass hvor det var mange lignende skip å se. Men først hadde de fått et gløtt av byen de skulle til - Horus kalte den Mennufer, det gamle egyptiske navnet for Memphis (som grekerne kalte byen). Denne siste opplysningen kom fra Elias, han kunne atskillig historie, også om Egypt.

De fire diskuterte ivrig om dette egyptiske innslaget: hvorfor *Horus* - var han kronprins? Hvordan hadde det seg at de lot til å snakke gammelegyptisk, det vil si: klassisk egyptisk, fra den gyldne perioden vi kaller Mellomriket? Hadde de tatt med seg egyptere opp hit under tidligere besøk på jorden? Elias fant dette høyst sannsynlig. Men Henok så det annerledes:

- Jeg ville tro det er mer sannsynlig at det er her den egyptiske kulturen kommer fra, inkludert sproget!

- Sier du at de har plantet egyptisk kultur i Nildalen for lenge siden?

- Hvorfor ikke?

- Fordi det høres temmelig fantastisk ut! Ammanuel hadde kastet seg inn i samtalen.

- Det er langt mer fantastisk å tro at den klassiske egyptiske kulturen plutselig sprang fra langs Nilens bredder, slik moderne vitenskap vil ha oss til å tro - at det hele dukket frem fra intet rundt 3000 f.Kr.!

Tre av de fire hadde vært i Egypt, på en ekskursjon som universitetet i Addis Abbeba hadde organisert. De hadde sett det meste fra Aswan til Alexandria, og husket fortsatt det de hadde sett. - Og nå så de det på ny.

For de hadde et bilde av byen de var kommet til gjennom de enorme vinduene i førerhuset. Byen lot til å være rundformet: en stor elv delte den i to. På den ene bredden lå det som måtte være statsbygninger, palasser for de rike og styrende, templer, rikelig med obelisker og desslike. Den andre delen lot til å være arbeiderkvarter. Kanaler førte vann inn i begge bydelene. Rundt det hele lå en stor sirkel av pyramider, i vekslende størrelse. De var sikkert kongegraver. Og utenfor denne sirkelen lå et grønt belte av det som måtte være vegetasjon, med landsbyer og gårder.

Byen var forbløffende stor, her kunne sikkert bo noen millioner mennesker.

Nå landet de og motorene ble slått av. Horus gjorde tegn til at etiopierne skulle følge ham. Det bar ned i en stor heis, langs en lang korridor, og bort til noen store dører. Disse åpnet seg og de kunne se ut i det fri. Atmosfæren lot til å være som på jorden, høsttemperaturer etter etiopisk målestokk. Himmelen var

lysere blå enn den de kjente hjemmefra. Det blåste mildt, luften var ikke full av sand, slik de husket fra oppholdet i Egypt.

Men hvor var solen?

Der! - Det var Elias som oppdaget den først. En stor sol var på vei ned mot horisonten, rød heller enn gul. Ammanuel mente at den måtte være en god del eldre enn vår ungdommelige sol.

En slags buss sto og ventet på dem, og Horus steg inn. De fikk beskjed om å følge etter.

Så var de på vei inn i den bydelen som hadde sett rikest ut fra skipet.

Gatene var brede avenyer, bygninger av alle slag var å se til høyre og til venstre. Overalt var det mennesker - romfolk - som beveget seg frem og tilbake.

De holdt stø kurs mot noen større bygningskomplekser lenger fremme. Med ett dukket det opp folk som måtte være vakter, eller soldater. De stanset bussen, talte med Horus, og lot dem fortsette langs en sideaveny, til de ble stanset på ny. En av vaktene hoppet inn. Han var som Horus å se til, men bar en uniform som tydet på at han tilhørte befalet. Nå dirigerte han dem videre, inntil de sto ved foten av en majestetisk trappe, den førte til et digert palass.

De fulgte Horus opp og stanset foran inngangen. Her var mye vakter, og mange av dem kjente ham, de hilste ham med ærbødighet.

Så åpnet en høy dobbeltdør seg og de fulgte Horus inn. I romskipet hadde de fått nye klær, av samme type som de fleste her bar, så de skilte seg ikke ut fra de innfødte. Så ble de møtt av en gruppe som måtte være medlemmer av palassets folk, arbeidere i faraos palass.

- Hva kaller dere kongen?

- Sa Ra, kom det fra Horus.

- Det betyr *Solens Sønn*, flettet Elias inn. - Får vi møte ham?

- Vent og se!

Overalt der de kom ble Horus hilst med ærbødige gester. Han var kjent av dem alle og hilste alltid vennlig tilbake. Nå førte han dem videre inn i palasset. De måtte opp noen etasjer før de nærmet seg farao. Med ett kom de inn i en stor hall, med vakter langs alle veggene. En tronstol sto midt på gulvet. I det de kom inn reiste han som satt der seg fra setet og kom dem i møte. Han var eldre enn Horus, men ikke gammel. Antrekket var av det enkle og samtidig stiligste slaget: en fotsid kjortel i alle regnbuens farger, et stort pektoralsmykke og en hodepryd av det som måtte være rent gull. Han hadde et vennlig og åpent ansiktsuttrykk og smilte da de kysset ringen på hans hånd.

Så ble de ønsket velkommen på gammelegyptisk, Horus oversatte til latin. De var hans gjester og kunne bli så lenge de ønsket. De var ikke de første som hadde kommet fra jorden. Snart ville de få treffe mange andre som hadde blitt

hos dem. De hadde valgt å bli her i Mennufer fremfor å vende hjem igjen, jordboere fra mange land.

Etiopierne så spørrende på Horus - hadde de tatt med seg folk fra jorden og bosatt dem her?

Ja, det hadde de. Og alle var kommet frivillig.

Hvor befant disse seg?

Rundt om, i kolonier for gjester, lød svaret. De lå ikke så langt unna.

Ville de hilse på dem? Faraos sendte spørsmålet til Horus som sendte det videre til de fire.

Ja, det ville de, helst med det samme.

Faraos utvekslet noen ord med sønnen. Deretter tok han farvel med dem alle, grasiøst og smilende, forskjellige oppgaver ventet på ham.

- Jeg overlater dere i min sønns trygge hender. Dermed snudde han seg og ble borte mellom vaktene.

Dette var altså ikke første gangen at de hadde besøk av jordfolk!

Etiopierne ble nå med Horus til en slags buss med åpent tak. Herfra kunne de ut over den bydelen de befant seg i. Flere templer dukket frem fra bygningmassene, de var av det kjente egyptiske slaget med dekorerte fasader og vegger, og med flaggstenger med flagg som tilkjennega hvilken gud som ble

dyrket her, menneskeskikkelser med dyrehoder og med forskjellige slags hodepryd. Elias gjenkjente dem alle.

De stanset foran ett stort tempel som var viet gudinnen Isis, hun som fødte Horus. Hun var den guden som ble mest populær i antikken hjemme. Hun var i kristen tid blitt en slags jomfru Maria, med Jesusbarnet Horus og med Amon til far. Slik så den kristne treenigheten ut i gamleegyptisk drakt. Etiopierne diskuterte ivrig om menneskene her - romfolket - hadde hørt om dem.

De stanset ved inngangen til det store Isistemplet og steg ned, Her ble de møtt av en rekke tempeltjenere som skulle føre dem inn i helligdommen. Dette var noe helt nytt, kunne Elias forklare, for i det gamle Egypt hadde ikke folket adgang til helligdommene, bare prestene og deres tjenere.

Først kom de inn i en stor og åpen forgård. Her var det folksomt og alle ville hilse på dem. Men her kom også overraskelsen dem i møte.

MANGE DIMENSJONER

De så straks at folkene her var mennesker som dem selv - jordfolk - ikke romfolk.

De gjenkjente både afrikanere, asiater og europeere. Alle snakket de forskjellig sprog, men benyttet gammelegyptisk når de skulle samtale med romfolket. Etiopierne fant også noen ekte egyptere som de kunne samtale med på arabisk. Det tok litt tid før de fikk hilst på hele flokken. Først da dette var gjort ble de med dem inn i helligdommen. Først gikk de gjennom en svær søylehall med langt over hundre søyler som rakk fra gulv til tak. Dernest kom de inn i en ny åpen forgård hvor det var dekket bord så alle kunne sette seg og få noe å spise. Horus var ikke blant dem lenger, han hadde overlatt dem seg selv og til hverandre.

Samtalen fløt lett og etter hvert gikk det opp for de fire hvor de egentlig befant seg: i en koloni for mennesker fra jorden. De var kommet hit på forskjellige tidspunkt med romskip som hadde landet rundt om på jorden. Men hvor lenge siden var det? Det ble utvekslet opplysninger ved hjelp av sprogmechtige personer tilstede. Det ble spist og drukket og mange hilste dem velkommen på sitt eget sprog, enten dette var asiatisk, arabisk, egyptisk eller engelsk.

- Ingen av dem ser gamle ut ... Det var Ammanuel som hvisket dette i øret til Henok. - Spør hvor lenge de har vært her.

Svaret overrasket de fire. Her var folk fra mange perioder av jordens historie.

- De blir aldri eldre ... så hevder de selv.

- Dør de ikke?

Nei, lød svaret - og derfor hadde ingen av dem ønske om å vende tilbake til jorden. Noen av dem tilstede hadde vært her i hundrevis av år, andre i et tiår eller to.

Men romfolkene - døde ikke de heller?

Jo, det gjorde de, men de ble svært gamle.

Og hva gjorde de her oppe?

De hjalp de innfødte i deres forskjelligste oppgaver, lød svaret. Og de trivdes med det?

Absolutt! De lærer nye kunster - de lærer fra seg av kunstene de kjente hjemmefra.

- Og kvinnene, hvor er de?

- De arbeider inne og kommer ikke ut ...

- Har ingen av dem forsøkt å komme seg tilbake til jorden?

- Ikke som de vet om. Men av og til skjer det at noen forsvinner, blir borte, uten at noen vet hvor disse er blitt av. Dette var et tema folk ikke likte å snakke om. Kanskje var de blitt plantet på en annen planet.

- Og hva er det viktigste menneskene har bragt til denne planeten?

- Biavl og honningproduksjon - samt vinlegging. De visste ikke hva druen kunne brukes til før menneskene kom hit, heller ikke hadde de nyttiggjort seg av biene.

- Men de innfødte er jo også en slags mennesker - de ligner oss i det meste?

- Ja. Men de lever i den gamle egyptiske kulturen. Den oppsto her og ble bragt til Egypt herfra. På denne planeten har de ikke utviklet seg fra dette utgangspunktet. Hver gang mennesker kommer hit, lærer de noe nytt!

- Hva med tekniske landevinninger? Ammanuel ble mer og mer nysgjerrig.

- De er oss knusende overlegne i så henseende, akkurat som de var det som bygget pyramidene i Egypt. Det var en egypter som svarte, han hadde vært her en god stund.

- Lengter du aldri tilbake?

- Nei ... ikke til denne dag.

- Hva med religion, ville Isaac vite.

- Det ryktes at Horus, som leder ekspedisjonen til jorden, vil innføre noe nytt denne gangen. Han hevder at han er blitt omvendt til en ny tro under sitt siste besøk på jorden.

- En ny tro ...?

- Ja. noe han kaller kristendom ...

- Og hvor møtte han denne?

- Der han var sist - der dere kommer fra - og som han har tatt med seg hjem. Han driver angivelig og påvirker farao for å innføre en ny tro.

- Og hvor vet dere dette fra?

- Rykter går ... vi lever ikke så isolert som det kan synes.

Dette ga etiopierne noe å tenke på.

- Hør - forklarte Henok - vi fire er kristne alle sammen. Er det andre slike tilstede?

Nei, det var det ikke.

GAMMELT OG NYTT

De fire var blitt innkvartert i templets innerste gemakker. Her hadde de en suite for seg selv, med sovesal, stue og kjøkken.

Første kvelden ble de liggende og samtale om alt som var skjedd.

De andre - menneskene de hadde møtt - var de kommet hit som blindpassasjerer, lik dem selv, eller var blitt invitert med - eller rett og slett bortført?

Men hvordan var Horus blitt kristen? Dette var spørsmål nummer en. Hadde det skjedd i Vatikanet da de selv ventet på ham inne i romskipet? Hadde han fått treffe paven? Var han blitt døpt? Ville han klare å spre kristendommen på hjemlige trakter? Hvor var han nå?

Disse menneskene de hadde truffet - var de virkelig blitt udødelige her opp - eller ville de bli ufattelig gamle før de gikk bort?

Når hadde de alle kommet seg hit? De kom fra de forskjelligste hjørner av jorden, ergo hadde romfolket hatt mange ekspedisjoner dit i løpet av lang tid. De hadde fått inntrykk av at menneskene utgjorde en egen gruppe selv om de var del av samfunnet her oppe. Alle virket de glade og fornøyde, men ingen lot til å kjenne kristendommen. De dyrket de gamle egyptiske gudene og var tilfreds med det.

Hva skulle de gjøre dagen etter?

- Se nærmere på byen! Henok lød bestemt i sitt svar.

De forlot Isitemplet de bodde i like etter frokost. Morgenen var mild, det blåste lett og solen sto allerede høyt på himmelen. De hadde visst ikke årstider her oppe, været var stabilt året igjennom

Så fikk de med seg en vakt som guide og lot ham forstå et de helst ville se alle templene først, i hvert fall de største og viktigste. I denne omgangen var de turister, forklarte de, senere fant de seg sikkert noe å gjøre. De holdt seg til den bydelen hvor de hadde kommet først. Arbeiderkvarterene på andre siden av elven fikk vente.

Templene var lett å finne; de svære flaggpålene var synlige fra hvor de enn kom, og straks sto de foran inngangen til templet viet Hathor. Men de kom ikke innenfor, prestene møtte dem ved porten og ga tegn til at helligdommen var stengt for de troende. Det samme gjentok seg ved templene til Horus, Amon og Ptah. Her var det gudene som bodde, folket fikk møte dem under festivaler og prosesjoner. Elias og Isaac kunne nok om det gamle Egypt til å forklare de andre to hvilke egenskaper disse gudene hadde hatt på jorden - og som de fortsatt hadde her oppe.

Hvordan gikk det Horus som skulle forklare for sin far, farao, om den nye tro han hadde funnet i Vatikanet? Hvordan gikk det med familiene deres hjemme i Etiopia? Og hvordan gikk det på seminaret i Vatikanet? Lette de etter dem? Visste de at de hadde sneket seg om bord i romskipet, av ren

nysgjerrighet, og ikke kommet seg ut igjen før avgang? Var de kanskje etterlyst internasjonalt?

Fire etiopiske prestestudenter gikk på måfå i byen Mennufer, på en ukjent planet, sammen med en vakt, og oppdaget at de befant seg i den gamle egyptiske verden. Ingen av dem hadde studert sproget og ingen av dem forsto alt de så. Overalt var romfolket vennlige, de hilste og smilte til dem. Et sted gikk de innom en kneipe og bestilte noe å drikke, fingersproget var tilstrekkelig her. Alle de møtte lignet Horus, men individuelle forskjeller var tydelig å spore. Her var aldersforskjell, liten tvil om det, men ingen så syke eller ulykkelige ut, ingen brukte stökk eller proteser. Hemmeligheten, kom Ammanuel til, var sikkert at bakteriefloraen her var annerledes enn hjemme. Kanskje gikk det aldri betennelse i sårene deres?

De tok seg også tid til å se på store og elegante hus, enten disse var privatboliger eller offisielle institusjoner. Vekten - han het visst Meren - var til god hjelp i så henseende.

Etter en drink og litt hvile for føttene, gjorde de tegn til vekten deres at de gjerne ville besøke noen av pyramidene som omga byen. Han tok dem ned til elven og fant et lite skip som kunne frakte dem helt til utkanten av byen. Og her så de straks hvordan mat fra distriktet ble fraktet inn i byen, for omsetning ved byens mange torg. Havneområdet virket ellers fult av kneiper, bordeller, og lignende, slik det måtte ha gjort det i det gamle Egypt.

Der!

- Et menneske!

Ganske riktig - Elias hadde fått øye på en som sto utenfor en sjappe og vinket til dem, han vinket dem inn, rettere sagt. Det var et menneske - fra Egypt. Han snakket arabisk!

Og hva hadde han å selge?

Vin!

Som han hadde laget selv?

Riktig! - Ville de smake?

De gikk inn i den røkfylte boden hans, den var full av folk som satt og røykte noe, trolig hamp etter lukten å dømme. De fire ble plassert ved et bord innerst inne, og verten kom med tre krus med drikke. De smakte forsiktig først, så drakk de fritt. Vinnen var svak, smakte søtt, men kom helt sikkert fra druer. Siden etiopierne snakket litt arabisk, ble samtalen livlig. De fortalte sin historie - og han sin.

Han var blitt med et romskip en gang dette landet utenfor Luxor. Og siden var han blitt her. Livet var godt på denne planeten, særlig i en by som Mennufer. Var her mange slike byer? Ja, og alle hadde gamle egyptiske navn: Iunu, Waset, Elefantine osv. Her var hav og elver, som den de kjente fra Mennufer. De hadde skjenket Egypt sin form for sivilisasjon for lenge siden,

men ingen andre stede, skjønt her var uforklarlige likhetspunkter med Kreta, det folket egypterne, og romfolket, kalte Kheftiu.

De så seg rundt i halvmørket. Det var tydelig at mange her inne hadde drukket for mye av vinen. En av dem kom bort til dem og ga seg til å gni nesen sin mot etiopierens, det betød et kyss.

- Han synes du er vakker!

Verten fikk ham til å gå og sette seg, og samtalen kunne fortsette.

- Men hvilket år var det du kom hit?

- I 1946, jeg glemmer aldri det året. Jeg var den eneste av tilskuerne som vågde å gå bort til romskipet, det hadde landet på vestbredden like ved det store minnetemplet til farao Ramses III, der det er nokså flatt og oversiktlig. Jeg så for meg en liten rundtur på jorden, men disse skapningene tok meg like godt ut her!

- Og her trives du?

- Absolutt - folk er vennlige. Jeg hjalp dem å legge vin. Ellers drikker de jo bare øl.

- Har du vært inne i pyramidene?

- Nei, de er stengt - de er kongegraver.

- Bygger de slike fortsatt?

- Jada, den regjerende farao driver og bygger sin egen for tiden. Det er slik de gjør det; ved maktovertagelsen begynner de straks å bygge sin grav.

- Men blir de ikke svært gamle her ute?

- Joda, men de dør til slutt, lik alle andre.

- Men ikke menneskene som er kommet hit?

- Nei, ingen av dem har dødd så lenge jeg har vært her.

- Og det vil si ca. hundre år?

- Nei, langt mer ... etter jordisk regnemåte er vi kommet ut i 3020!

- Herregud - da er alt på jorden annerledes enn da vi dro - dro vi gjennom tid så vel som rom?

- Riktig! Særlig tid ...

Våre fire seminarister fikk litt av hvert å tenke på. De nippet til vinen mens de tenkte.

- Hva gjorde du i Egypt?

- Jeg var universitetsprofessor ... i fysikk ...

- Men hvordan kommer de seg så langt, og så raskt?

- Vet ikke - de har større kunnskaper i fysikk enn vi har ... Jeg har ikke funnet ut av det ennå ...

DE HJEMME

I pavepalasset var kvelden forlengst blitt til natt. Alle hadde gått hver til sitt, bare astronomene, Gervais, paven og hundene var tilbake. De store dyrene hadde lagt seg til å sove i pavens seng mens de andre konverserte om kveldens begivenheter.

Dr. Rossi forklarte hvordan tid og rom hørte sammen i vår verden. Men hvordan dette forholdt seg i en annen, var et åpent mysterium.

- Kanskje er våre fire etiopiere utenfor tid ... kanskje opplever de ikke at begivenhetene de får være med på har varighet, tar tid ... kanskje er de borte en lang tid - og med ett er de tilbake til vår virkelighet, så og si i samme stund som de forlot planeten vår, Tellus?

Dr. Lungo forsøkte å fylle inn disse refleksjonene med egne tanker:

- For alt vi vet kommer de kanskje tilbake til vår verden om 3000 år? Vil de da kjenne den igjen? Vil de finne noen å fortelle det de har opplevd? Vil noen skjønne sproget deres? Vil det være noen som forstår latin - dersom de gjør det selv?

Deres helikopter ventet ute i hagen for å frakte dem tilbake til Castel Gandolfo. Pilotene ventet på dem.

Det hele var et mysterium av høyeste klasse. De hadde vært vitner til noe som ingen mennesker tidligere hadde sett. Og deres tanker kretset særlig om afrikanerne som hadde sneket seg ombord. Hva i all verden opplevde de akkurat nå? Det hadde liten hensikt å gjette. De kunne bare håpe at de dukket opp igjen - uansett hvor gamle de måtte ha blitt underveis.

Etter litt mer frem og tilbake tok de farvel. Paven ba om at de måtte være forberedt på nyheter - han ba dem være i beredskap.

Så satt Hadrian VII tilbake med sin sekretær, Gervais. De to så på hverandre med mange spørsmålstejn i øynene.

Hundene drømte livlig om et eller annet, grynting og snøfting og bevegelser vitnet om det.

Så begynte trettheten å ta overhånd.

- Vi sees til frokost!

- Ja, Deres Hellighet, det gjør vi.

Frokosten forløp som vanlig, bortsett fra at både Imogen og May var tilstede. Frokosten var alt annet enn italiensk under den engelske paven, de fortærte store

mengder egg og bacon, så mange stekte pølser de bare orket og brune bønner i fleng.

Telefonen sto ikke et eneste øyeblikk, og de måtte slå den av for å få matro.

Paven hadde kvelden før gitt beskjed om at italiensk presse skulle få en orientering om saken. Og den gikk altså ut på at et militærhelikopter hadde fått motortrøbbel over Roma og måtte nødlandet i Vatikanet - uten tillatelse, det var ikke tid til å spørre. Så ble skaden reparert og helikopteret kunne fortsette til sin base litt lenger nord. Øverste militære kommando hadde godtatt forslaget uten forbehold. Spørsmålet var bare hvor lenge denne forklaringen ville holde. Med så mange vitner til eventyret skulle det godt gjøres at ingen lot seg bestikke av pressen til å fortelle det de egentlig hadde sett.

Rektoren for det etiopiske college hadde hatt et nervesammenbrudd om natten og var fraktet til sykehus. De andre studentene skjønnte ikke hvor deres fire medstudenter var blitt av. Noen fikk gå bort til dem senere og gi en eller annen forklaring.

- Det må da du kunne ta deg av? Paven henvendte seg til Gervais mens han forsynte seg av mer eggerøre.

- Hvorfor meg?! Sekretæren så opp fra fatet.

- Fordi du har en begavet fantasi og sikkert vil komme på et eller annet!

Så begynte dagens arbeid. Først messen i det sixtinske kapell, dernest audienser og visitter av ulike slag. Avisene fikk de ikke sett på før middagspausen. Og de rommet fortsatt ingen nyheter om nattens eventyr.

Så langt ville dekkhistorien fungere. Men hvor lenge?

DEL III

EN KAMP MELLOM GUDER

DELTE MENINGER

De nærmet seg seg faraos pyramide, den som ble bygget som hans gravkammer. Etiopierne kunne ikke stort av egyptologi, men Henok visste at teoriene om byggeteknikken var utallige, han hadde jo vært i Egypt som student. Som de nærmet seg stedet fikk de bekræftelse på at den eldste av disse teoriene ble fulgt her: de hadde laget en rampe rundt hele konstruksjonen og opp denne lastet de store stener som ble trukket på sleder og føyet seg inn i den øverste seksjonen. Slik bygget de i høyden, ettersom bygget steg og steg mot himmelen. Vakten som guidet dem kunne selvsagt ikke et ord latin, bare gammelegyptisk, og dette hjalp dem ikke.

I det de skulle begynne oppklatringen langs rampen, så de at Horus nærmet seg. Han var ikke alene. Et lite følge av vakter fulgte ham, og nå vinket han etiopierne til seg. Han ville vise dem de indre kamrene, der faraos gravkammer var bygget.

Han førte dem langs den ene langsiden av pyramiden og stanset ved det som var inngangen til hele bygget. Kom! - han førte dem opp noen trappetrinn og inn i det indre av det enorme gravmonumentet. Her gikk noen av vaktene

foran med tente fakler så de kunne se det hele, andre ventet ved utgangen. Først fulgte de en lang korridor. Så kom de til et stort galleri, hvor det var svært høyt under taket. Det ledet dem oppover og oppover til de sto i en ny korridor. Den var smal og lang og ført dem til et stort værelse hvor en sarkofag av sten utgjorde midtpunktet. Her skulle faraos legeme hvile til evig tid mens hans sjel fortsatte reisen til de store stjernene der de andre kongene nå hersket sammen med alle gudene.

De satte seg og Horus begynte å fortelle.

Han hadde innviet faren i kristendommens hemmeligheter og blitt hørt fra første stund. Det han hadde lest seg frem til da de ventet på jordens måne og som var grunnen til at de hadde oppsøkt paven, etter først å ha lært seg latin, artet seg som en avklaring og forenkling av hele deres religion. Det var meningen bak hele deres religion han hadde oppdaget og som hadde dratt ham mot Vatikanet. Der satt de på gulvet ved den store sarkofagen og lyttet mens kronprinsen - Horus - forklarte.

Gud Fader - guddommens kjerne - var lett å gjenkjenne som guden Amon, "han som skjuler seg", slik navnet betyr, skaperguden fremfor alle andre, han som hadde frembrakt alt som er. Isis var den som fødte Sønnen, han som ble menneske og led og oppsto igjen. Sønnen var selvsagt Horus, som kronprinsen alltid ble oppkalt etter. Ånden var rett og slett Osiris - den som ga nytt liv, liv etter døden. Den kristne gud var kort sagt en treenighet av disse: Amon, Isis,

Horus, med Osiris som en bonus. Slik ble hele det egyptiske panteon forenklet og samlet - tre i en og en i tre. Særdeles viktig var dette at Isis var den kvinnelige siden ved guddommen, hun som fødte Horus, Allfaderens evige sønn.

Og hva med alle de andre gudene: Seth, Sobek, Knum, Ptah, Toth, Hathor og så videre - hvor blir de av i denne syntesen?

- De får fri, alle sammen! Vi trenger ikke lenger dyrke flere enn de tre, de er tilnødt inkludert i de tre, den egyptiske treenigheten.

Dette likte farao godt. Han hadde takket sin sønn for å ha bragt dem en så stor fornyelse av deres gamle religion. Dette ville han omgående sette ut i livet, å omgjøre alle templene til denne treenigheten, prestene fikk mene hva de ville - deres rolle var å adlyde. Han hadde følgelig utgitt forordninger om at alle templene i byen skulle vies til de tre: Amon - Isis - Horus. Osiris fikk ingen egen kult, men ble forenet med Isis. Det hele ble samlet i dyrkelsen av Amon. Følgelig var det fra nå av bare lov å dyrke Amon - de andre to ble inkludert i kulten hans. Med andre ord var den skjulte guden Amon - skaperguden fremfor noen - den eneste gud de kunne dyrke. De som dyrket han, dyrket samtidig de andre. Men disse siste fikk ikke ha separate helligdommer, de måtte inkluderes i dyrkelsen av Amon, den Ene, den Høyeste, den opprinnelige og udødelige, han som var uten navn når alt kom til stykket - *sine nomine* - det aller viktigste mysterium i tilværelsen.

Utsendingene fra kongepalasset skulle også lære alle å slå korsets tegn, et tegn de tre. Kristningsverket Horus hadde startet var helt i begynnerstadiet, men kongens utsendinger var mange, og vakter fra kongens garde fulgte med dem.

Så begynte problemene.

Presteskapet ved helligdommene rundt om i byen - og i andre byer hvor utsendingene var kommet - nektet å bøye seg. De hadde gått så langt som å slå i hjel sendebudene fra kongen. I øyeblikket ble mange templer stengt og prestene drevet på flukt. Men de var lett gjenkjennelige siden de var glattbarberte alle sammen, bar hvite drakter og alltid opptrådte i flokk og følge.

Horus hadde med egne øyne sett at presteskapet til Ptah og Hathor hadde stengt dørene inn til helligdommene deres og holdt sendebudene ute. De som var blitt jaget eller hadde rømt, dro nå omkring i byen og truet offentlig ro og orden. Derfor hadde Horus tatt med seg så mange vakter - de kunne bli angrepet når som helst og hvor som helst, skulle han bli gjenkjent. Etiopierne skulle være trygge nok i Isistemplet de var blitt innkvartert i. Hvis ikke, ville de omgående bli innkvartert i et av kongens palasser.

Etiopierne skjønnte at kristningen av denne planeten ikke ville bli noen enkel sak. Hva med de syv sakramentene? Dette ville de spørre Horus om ved leilighet. Dåp var jo avgjørende. Konfirmasjon, skriftemål og det andre ville de forhøre seg om i sin tur.

De forlot pyramidens indre og bega seg på vei til andre pyramider mens Horus forklarte hvilke faraoer som hvilte her. De tilhørte alle en og samme slekt.

Litt senere ble de var et spektakkel som kom fra et større tempel like ved, viet Hathor, den gamle kjærlighetsgudinnen som nå ble identifisert med Isis i den nye treenigheten. En gruppe prester i hvite drakter kom løpende mot dem, bevæpnet med klubber og stokker. Vaktene prøvde å stanse dem, men med mindre hell: noen ble slått i hjel av prestene mens andre slo retrett.

De var mange som hadde flokket seg rundt Horus. Hva gjorde de nå?

- Vi tar inn i nærmeste pyramide!

De forklarte kort for vaktene på stedet og de åpnet inngangen. En del vakter ble med dem inn i de indre kamrene, men de fleste ble stående utenfor og se til at ingen trengte inn.

Allerede da de drev og beveget seg innover i pyramidens, kunne de høre bråk og leven utenfra. Prestene måtte ha vært tallrike, de ble sikkert flere ettersom andre kom til. Alle fikk de hver sin fakkell. Som i en høytidelig prosesjon gikk de lenger og lenger inntil korridoren ble delt i to: en til venstre - den gikk nedover i fjellet, til dronningens kammer - og en rett frem. De fikk beskjed om å dele seg i to grupper.

Og det var på høye tid. For nå begynte de prester som hadde klart å trenge seg forbi vaktene utenfor å trenge inn i pyramiden. De kunne tydelig høre rop og skrik som hele tiden nærmet seg.

Horus tok med seg etiopierne og en del vakter ned i dronninggraven, mens flertallet fortsatte til rett fem, dit kongen sarkofag hvilte. Men noen prester mente å ha sett lysglimt i korridoren som førte til dronningens kammer, og nå styrtet de ned dit. Men her møtte de motstand.

Etiopierne, Horus og vaktene hadde samlet seg rundt sarkofagen, som for å beskytte denne. Da en gruppe av prester kom inn dit - de var uten fakler - ble de regelrett drevet tilbake av faklene til de som var der. Men de ga langt fra opp. De kunne se nå, og søkte å klubbe dem ned eller slå dem med stokkene. Men det forløp ikke så enkelt som de hadde håpet. Horus kjempet på flere fronter samtidig, tappert og modig, han hadde tross alt militær trening. Han førte fakkelen opp i ansiktet på diverse prester, siktet på øynene, mens han samtidig rev våpenet ut av hendene på dem.

Etiopierne var minst like tapre, men hadde ikke militær trening. Isaac fikk smake klubben til en av inntrengerne, svaiet og havnet på gulvet. Henok stilte seg ved hans side og satt fyr på kjortelen til den av prestene som kom for nær. Det var ikke så vanskelig siden flere hvitkledde hadde hoppet opp på sarkofagen og søkte å treffe dem ovenfra - resultatet ble mye hyl og skrik og røk og flammer. Henok og Ammanuel slo fra seg med faklene sine, i alle retninger

samtidig, men fikk et og annet slag her og der. Dette stanset dem ikke og de ble bare oppildnet av det hele. De sved av drakter og øyenbryn, rev til seg stokker og klubber og slo vilt om seg. Horus og vaktene hans hadde felt flere av inntrengerne, de lå nå på bakken og bar seg. Elias sloss som en løve. Med en fakkel i høyre hånd og en av prestenes klubber i venstre veivet han om seg av alle krefter. Men prestene kom mot ham fra alle kanter samtidig.

I det samme fikk de hjelp utenfra.

En liten tropp ekstra vakter - politi denne gangen - kom til unnsetning, og de var utstyrt med farlige våpen. De fikk skadet en del prester, nå lå disse og blødde og skrek om hjelp. Men en av dem hadde krøpet rundt sarkofagen i halvmørket og kastet seg over Horus. Han ble overrumplet av dette og falt for et slag mot bakhodet. Men Henok - som var den sterkeste av de fire etiopierne - hoppet opp på ryggen til angriperen, fikk lagt armene om hodet hans og strammet til. Plutselig ble angriperen matt i kroppen og segnet om. Henok fikk tak i klubben hans og gjøv løs på en som var i ferd med å gi Issac flere slag, Da kom et par av politiet til og stakk angriperen i underlivet. Så var han uskadeliggjort.

Nå var gulvet stødd med skadete eller døde prester. Isaac lå litt for seg selv og holdt hodet i hendene mens han stønnet høyt. Flere bevæpnede vakter kom til og begynte å slakte prestene for fote. Blodet fløt overalt. Noen som

prøvde å flykte møtte flere vakter i korridoren og sloss for livet. Ingen slapp uskadd fra det hele.

I kongens gravkammer gikk det ikke bedre for inntrengerne. De hadde en viss medgang da de angrep vaktene som hadde forskanset seg innerst, rundt faraos åpne sarkofag. Men så ble de overmannet, banket og slått, eller stukket til livs av politiet som var kommet til.

Da det hele var over, tok Horus ledelsen. Han fikk med seg etiopierne - Isaac måtte bæres - og klarte ved egen hjelp å komme seg ut av pyramiden. Der ventet det et stor oppbud av arbeidere fra den nye pyramiden, bevæpnet med det de måtte ha av redskaper, med disse drev de resten av prestene på flukt.

Så bar det hjemover, til palasset denne gangen, hvor de ble tatt hånd om, fikk sårene stelt og hvor Isaac fikk kolde omslag om en stor kul øverst i hodet. De fikk styrket seg med noe å spise og drikke.

Det viste seg at mange prester hadde søkt å storme kongepalasset, men var blitt drevet tilbake av vakter og politi. Faraos selv hadde de flyttet til et annet palass i byen for sikkerhets skyld.

Da kvelden falt på var de opprørske prestene, fra mange templer, blitt fanget og satt under streng bevoktning. Faraos hadde takket være Horus innført en ny religion, og det skjedde svært fort. Enda flere templer ble stengt så lenge, andre

ble omgjort til helligdommer for den nye treenigheten. Flaggene som tilkjennega templenes guder viste nå den nye treenigheten, i form av et kvadratisk kors, og disse vaiet nå overalt.

Mange av prestene fortsatte i sin nye gjerning, med bønner, ofringer og alt det andre. Dyreofringer ble omgående forbudt, og røkelsen steg opp fra templene som før, men med et nytt innhold.

Farao oppsøkte Horus og hans gjester senere samme kveld, han var vendt tilbake til det gamle palasset. Han takket dem for deres tapperhet og forsikret av ingen flere presteopprør var å vente. Selv var han blitt angrepet av en av sine kammertjenere, men siden han var både stor og sterk hadde han klart å vriste et våpen fra angriperen og plante det i nakken på ham. Han døde nesten momentant.

Mens Horus oversatte fra latin forklarte farao at den nye læren hadde overbevist ham umiddelbart da sønnen begynte å fortelle. Reisen til Tellus var ment å være en kort rekognoseringsrunde, slik de hadde gjort tidligere. Da hadde de besøkt flere av jordens riker og hadde alltid mye nytt å fortelle ved hjemkomsten. Men denne gangen hadde alt blitt annerledes - takket være kronprinsens interesse for kristendommen.

FARAO FORTELLER

Neste morgen hadde Horus oppsøkt etiopierne under frokosten i en av palassets saler.

Farao ville at de fem skulle komme til riksarkivet, det befant seg i en egen bygning vegg i vegg med der de befant seg. Arkivene strakk seg dessverre ikke så langt tilbake i tid, bare 500 år, grunnet brann. Men her lå belegg for at sivilisasjonen på denne planeten - de kalte den Kemet - var den samme så lenge de kunne følge den. Hvor de første beboerne kom fra, visste ingen, men deres rase og kultur var neppe oppstått her. Tvert imot var den importert fra et annet sted i universet, skjønt ingen visste hvor.

Et stort veggkart viste hvordan deres umiddelbare omgivelser så ut. De befant seg helt i utkanten av en enorm galakse med utallige solsystemer. Deres eget solsystem besto av noen ganske få planeter - de var tydelig inntegnet - men ingen av disse var bebodd. Men her var samtidig oversikt over de steder romfolket på Kemet hadde befolket i den perioden de hadde oversikt over. Og det dreide seg om 20 til 30 planeter. Overalt hadde de plantet den samme kulturen de kjente hjemmefra, samme sprog og samme guder. Og her kom den store overraskelsen for etiopierne.

Jorden - deres egen Tellus - var en av disse.

Ekspedisjoner hit hadde pågått en stund for lenge siden. De hadde oppsøkt forskjellige steder på kloden og funnet at det de kalte Egypt var best egnet for en kulturell implantasjon. Et eget veggkart illustrerte denne opplysningen. Her kjente de igjen deltaverdenen, byer som Memphis (Mennufer) og Iunu (av grekerne kalt Heliopolis) var inntegnet, dernest byer i det midtre Egypt, så Luxor (Waset), Nekhen, Kom Ombo, Edfu og Elefantine, som den gang var grensen mot syd.

Hadde de ikke besøkt andre land på jorden?

De hadde forsøkt i andre land i Amerika, uten større hell.

Men teknologien som hadde hjulpet dem til å bevege seg så raskt over lange distanser?

- Den er gammel, forklarte farao, den foreligger før vi har disse nedtegnelsene. Våre arkivarer har gått nøye gjennom alt vi har, og resultatene er å finne i dette arkivet - alle kan konsultere dem.

- Men hvor mange kan lese og skrive?

- En av hundre, skulle jeg tro. Vi har skoler, men de brukes for å utdanne vårt byråkrati.

- Og alle innskriftene vi har sett på templer og i graver?

- De er gjort av spesialister, men alle kan skjønne meningen med dem, siden vi taler det samme sproget hele tiden selv om de ikke kan lese det.

- Og det var dette dere tok med til jorden, Tellus?

- Riktig!

I det samme hørtes bråk utenfra - noen prøvde å trenge seg inn, de sa de var prester som kom for å konsultere arkivene; trolig ville de ødelegge dem. Flere vakter prøvde å stanse dem.

Men da de sto i rommet med kartene og dokumentene, viste de seg å være opprørske. De prøvde å trenge frem til farao og var bevæpnet. Men kronprins Horus var lynrask i å handle. Sammen med vaktene - og farao selv - klarte de å overmanne prestene. De ble bundet og ført i fangenskap.

Farao kom nå med en betroelse som være etiopiere skulle merke seg nær de ferdedes i byen:

Prestene ville la håret gro og bli nesten umulig å skille fra vanlige folk. Gjestene fra jorden fikk derfor aldri gå alene, men med et lite kompani med soldater eller politi. Dersom Horus ikke kunne guide dem selv, ville en annen fra hoffet lede dem rundt.

Hva ville farao anbefale for morgendagen?

- Besøk balsameringshuset, det vil gi dere en ny og annerledes opplevelse.

- Var det dere som bragte denne kunsten til Egypt?

- Ja, det var det, den gang vi plantet vår kultur der.

- Og hvem blir balsamert?

- De som har råd til det ... først og fremst kongefamilien, embedsmenn og rikfolk.

Så skiltes de. Faraos hilste på gjensyn og lykke til med resten av oppholdet.

Vel ute i det fri henvendte Ammanuel seg til Horus:

- Har dere tenkt å levere oss tilbake til Jorden?

- Dersom dere selv ønsker det.

- Hva vil dere?

- Vi vil gjerne se mer, kom det fra Elias.

- Og besøke noen andre av byene, la Henok til.

- OK - jeg følger dere.

LIKSKUE

De var ikke helt forberedt på det som ventet dem. - Balsameringsstedet var en helt ny og ubehagelig opplevelse. Horus hadde heller aldri vært her før, noe som preget ham resten av dagen.

Ved inngangen presenterte han seg og de ble ført inn i et værelse hvor de døde lå i båser i veggen, i en lav temperatur. Selvsagt var det bare de rike som hadde råd til denne formen for begravelse. Om disse virkelig trodde på legemets udødelighet, var en annen sak.

I selve balsameringsrommet fikk de se en skikkelse som tydeligvis var sjefen her og som så til at alt gikk for seg på en forskriftsmessig måte. Han så ut som et menneske med hodet som på en ulv, og de kalte ham Inpu (Anubis på gresk). Da de kom inn drev han og instruerte en yngre arbeider i hvordan han skulle gå frem når et lytt legeme skulle behandles. De fem besøkende sto rundt bordet hvor alt skjedde.

Først måtte legemets bløte deler fjernes.

De begynte med hjernen. Inpu rakte et instrument til den unge og viste ham hvordan hjernemassen ble fjernet gjennom nesen, med en slags skrutrekker av tynt metall. Det var bare å dreie instrumentet mot høyre, og ut kom en grå masse. Det var ekkelt å se på, og Horus måtte snu seg bort mer enn en gang. Etiopierne holdt ut av ren nysgjerrighet, men syntes at stanken var ubehagelig. Isaac gikk bort til en bønne i et hjørne av rommet for å spy. Etter han kom Asam, det var navnet på lærlingen.

Da han kom tilbake, var de kommet til neste stadium. Brystet ble åpnet på de døde og de myke kroppsdelenene ble alle fjernet: hjerte, lever, nyrer, tarmen, og så videre, inntil det bare lå tilbake et skall av det som en gang hadde vært legemet. Et stort tomrom var det eneste tilbake, og nå kom Inpu med en bunke tøystrimler som de la inn i bukhulen. Dernest lærte Asam å sy det hele sammen.

Turen kom nå til øynene - og det ble Horus' tur til å gå til bøtten. Ammanuel fulgte ham dit og ble der en stund. Da han kom tilbake, hadde de brukt en slags skje for å fjerne den myke substansen. Så spylte de øynehulen og læregutten måtte sy øyenlokkene sammen. - Endelig så den døde noenlunde presentabel ut: et avsjelet rommenneske, ikke ulikt jordboerne, men med sine egne særtrekk som høy panne, tykke og brede lepper, lange fingre, langt hår, nokså mørk hud, og så videre. Håret rørte de ikke.

Så fulgte det viktigste av alt.

En rutinert medarbeider kom inn med et hvitt stoff i store bøtter, det så mest av alt ut som salt og luktet ikke. Og det viste seg at det var det det var - salt av et grovkornet slag. Over hele legemet - og under - ble det lagt store mengder av dette saltet, og så ble den døde ført over til et annet værelse. Der skulle det ligge slik i lang tid før hele prosessen var ferdig, da har huden tørket ut og avdøde så ut som de mumiene etiopierne hadde sett bilder av.

Ville de se en som var ferdigbehandlet og klar til å legges i kisten?

Gjerne.

De fulgte Inpu og Asam til et annet værelse hvor de lå på rekke og rad - døde romvesener som hadde ligget i dette saltet i ukesvis og hvis hud nå var blitt helt svart. Men det var ikke lenger uhyggelig å se på. Ansiktstrekene var faktisk pene å se til. De fem besøkende gikk fra den ene mumien til den neste og sammenlignet resultatet av arbeidet. Inpu var litt av en kunstner, kom de til. Den døde hadde ikke tapt noe på hele operasjonen, tvert imot var han blitt som en slags statue, et idealisert vesen som åndet fred og evig ro - bortsett fra at det ikke åndet lenger.

I et nytt værelse sto kistene oppstilt på rekke og rad langs veggene. De var malt i alle regnbuens farger, med innskrifter av avbildninger av mennesker og dyr - alle de gamle gudene. Dyktige kunstnere sto bak dette arbeidet, og når familiene kom for å hente de døde, hadde de en lang rekke kister å velge blant. Prisen var sikkert høy, noe Inpu bekreftet. Men nå måtte han tilbake til neste legeme. Der ventet Asam på ham.

De unge takket for seg og tok veien ned til havnen, der fant de sikkert en kneipe som kunne restituere dem litt.

- Hvor blir vanlige døde begravd?

I store nekropoler rundt byen - ville de se?

Nei, takk - de hadde sett nok død for lange tider.

Omgitt av vakter vandret de fra kneipe til kneipe, fra restaurant til restaurant før de omsider fant et sted de likte og hvor de kunne styrke seg litt. Det var da de satt og drakk øl - vin var ikke å oppdrive på dette stedet - at noe uventet skjedde.

Fra bak et forheng i kneipen kom en eldre mann til syne, med kort hår og ganske barske trekk om munnen. Langsomt nærmet han seg bordet der de fem satt - etiopierne og Horus - og han holdt hendene skjult i kjortelen han bar. Det var Elias som ble var ham, han satt vendt mot kneipens vegg mens de andre satt med ryggen til. Med ett reiste han seg og ropte høyt mens han pekte mot den nyankomne: Horus - pass deg, kom deg vekk! Før kronprinsen rakk å snu seg hadde nykommeren fisket frem en kniv fra ermet sitt og styrtet mot Horus. Men Elias hadde vakt de andres mistenksomhet, og nå sto de rundt Horus alle sammen, samtidig som vaktene kom til. Med kniven prøvde han å ramme dem alle, først Horus, så etiopierne. Men de klarte å unngå faren. Klærne fikk rifter av mange slag, Henok ble rispet i armen og Horus selv fikk et hugg i skulderen. De skjønnte nå at det dreide seg om en av prestene som hadde gjort opprør mot farao og som gjenkjente sønnen. Han hadde begynt å la håret gro, men det nådde ikke ned til skulderen slik det pleide på romfolket.

Det ble verten i huset som reddet dem alle. Han hadde usett fått tak i en ledig stol som han nå slo i hodet på han med kniven, av all kraft. Han segnet om med et stort stønn. Vaktene tok seg av ham omgående.

De kunne nå konsentrere seg om ølet de hadde kjøpt. Flere vakter hadde sluttet seg til dem. De satt der med hvert sitt store ølglass - Horus spanderte - og så fornøyde ut. De hadde alle den samme frisyren: det kullsvarte håret var greid bakover fra tinningen så pannen ble høyere. Det rakk normalt like til skuldrene. Midjen var smal og spenstig å de til. Det var da Henok - han som hadde studert antikkens kulturer - dyttet Isaac i siden:

- Ser du der?

- Hva da?

- Se - lenger nede!

- Hvor?

- I skrittet, man!

Ganske riktig - de brukte et penisfuttal, ikke som beskyttelse mot ufrivillig vannlating, men som pryde: for å se ekstra mandige ut - sexy, om du vil.

- Hvor har du sett slikt før?

- På bilder fra det gamle Kreta!

- Husker du hva egypterne kalte denne gåtefulle øen?

- Keftiu! Dette svarte han så høyt at Horus skvatt og sølte litt øl på bordet.

De andre så spørrende på Isaac - hva i all verden mente ham med dette?

- Har dere vært på Kreta?! Isaac så Horus inn i øynene.

- Vet ikke, skal spørre far - hvorfor det?

- Fordi jeg tror jeg nettopp har funnet bevis for at dere var der - for lenge, lenge siden. De lettkledde vaktene dine minner til forveksling på de unge kreterne vi ser avbildet på fresker og i kunst. Jeg er ikke i tvil! Siden de andre ikke hadde noen forestilling om hvordan de gamle kreterne så ut, tok de Isaacs ord for dette. Men i Egypt ble det for varmt til langt hår. De var nesten glattbarberte alle sammen.

Det var blitt mørkere ut. Verten tente noen kjerter og brant litt røkelse for å blidgjøre luften i kneipen, den stinket tungt av øl.

De ga seg god tid og drakk mer enn en de hadde planlagt. Da natten falt på hjalp vaktene etiopierne og Horus hjem til palasset der de nå bodde. Det var et stykke å gå og de vakte litt oppmerksomhet da Horus begynte å synge. Hans varme baryton gjenklang mellom husveggene der de tok seg frem. Vaktene sluttet seg til, sangen måtte være av det populære slaget.

Vel fremme fikk hver av dem tildelt en vakt som skulle passe døren til værelsene deres.

De la seg med det samme og sovnet - men ikke alle.

Da Ammanuel måtte ut i et nattlig ærende, så han at vakten utenfor Elias' dør ikke sto der lenger.

?!?

Da han hadde gjort sitt fornødne, gikk han bort til vakten ved hans egen dør og så spørrende på ham mens han pekte.

Men denne bare lo og prøvde å forklare at vakten - som het Bak - var der inne hos Elias. Om det var øl eller ungdommelig natur som var forklaringen, så holdt han denne for seg selv.

I VATIKANET

I det etiopiske college var forvirringen stor.

Rektor ble behandlet for nerveproblemer på sykehus i Roma og studentene savnet hele fire av sine landsmenn. Hva mere var: paven hadde meldt sin ankomst til lunch! Han kom ifølge med Gervais, hundene, og to sveitsergardister, de sistnevnte vaktet inngangen så lenge paven var der.

I det store refektoriet satt de - lærere og studenter - ved langbordene. Disse var alle fra Etiopia og Eritrea. Tverrbordet øverst var for paven, Gervais, viserektor, skolens spiritual, administrator, bibliotekar og andre notabiliteter. Paven satt midt på, mellom viserektor og administratoren. Stemningen var litt laber grunnet de fire som ikke var der. Hundene skulle spise ute på kjøkkenet.

Viserektor, en eldre og radmager etiopier med navn Avraam holdt først en velkomsttale til hans hellighet. Hadrian VII svarte i vennlige ordelag og bad nesten om unnskyldning for at han hadde invitert seg på så kort varsel. Det var bare kvelden før at de fire studentene var forsvunnet. Han gjentok den offisielle vatikanske forklaringen om at et militærhelikopter av en ny type hadde måttet nødlande i Roma - og fant at Vatikanet var eneste mulighet på grunn av det åpne landskapet. Det var nå tilbake på basen der det hørte hjemme, og der fant de sikkert også de fire medstudentene. Dersom noen hadde opplysninger som kunne komplettere bildet, ville han gjerne høre dette under rekreasjonen - kaffepausen - etter måltidet.

I første omgang fikk han en slags forklaring på de fire studentenes forsvinningsnummer av pater Avraam. Selv hadde han ligget og sovet da det hele skjedde. Men forsvinningen måtte ha noe med dette helikopteret å gjøre. For de fire skulle ha tatt seg ut i hagen for å se hva som skjedde. Her var et sterkt lys og masse sikkerhetsoppbud hadde de andre fortalt ham. Det var under frokosten samme morgen at studentene hadde savnet de fire.

Paven kunne på sin side fortelle at rektoren for colleget hadde dukket opp i pavepalasset og meldt studentene savnet. Han hadde ikke sovet, og hadde gått ut for å se på alt oppstyret. Han mente å ha sett de fire snike seg bort til helikopteret i mørke, usett, siden de var uten klær og var helt mørkhudet; natten var varm og de hadde vel sovet uten noe på seg. Men da de ikke dukket opp igjen senere på kvelden og heller ikke neste morgen - altså i morges - ble han svært bekymret, til den grad at han led et slags nervøst sammenbrudd. Nå lå han trygt på et sykehus i Roma og hvilte ut.

- Hvorfor ble de ikke stanset av politiet? Paven så forundret på pater Avraam.

- Det er dette vi ikke forstår, deres Hellighet.

- Var de så mørk i huden at de gikk i ett med nattemørket - slik rektoren hadde antydnet?

- Han mente at så var tilfellet.

- Men hvorfor ble de så interessert i denne farkosten?

- Det er det ingen vet ...

Nå kom mat på bordet og en såkalt grådighetspause oppsto der ingen talte og alle spiste. Maten var av beste afrikanske slag og vinen var utsøkt, skjønt den smakte forskjellig fra alle de italienske vinene Hadrian hadde prøvd.

- Vi får våre forsyninger direkte hjemmefra, forklarte Avraam, med fly fra Addis Abbeba. Vinen kom fra Eritrea, de hadde gode erfaringer med slikt. Men paven merket seg at stemningen blant studentene ved langbordene stadig var laber. Noe knuget dem åpenbart, og det måtte være flere grunner til dette.

Da alle var mette, ga Avraam en liten bjelle til paven. Han skulle signalisere at måltidet var slutt. Alle reiste seg.

- *Gratias agimus tibi, Omnipotens Deus, qui vivis et regnas per secula saculorum!*

- Amen! runget det fra mette struper.

Det var under den såkalte rekreasjonen, kaffepausen, i en større sal like ved, at studentene fikk snakke ut om det som var skjedd med de fire.

Rektor hadde sett dem på vei mot helikopteret - så ble de borte.

Var det andre som hadde sett det samme?

To hender skjøt i været.

- Jeg sto vinduet og så ut - lyden fra hagen var uvanlig sterk, selv for et helikopter å være.

- Jeg gjorde det samme, kom det fra den andre. Men han hadde tatt frem en kikkert og så det hele på nært hold.

- Og hva så du?

- Noe som knapt kan kalles et helikopter ...

- Hvorfor det?

- Det lignet mest av alt på en romersk prestehatt, det de på engelsk kaller en *soupplate*! Som helikopter betraktet var dette det underligste han hadde sett - og han hadde gjort militærtjeneste i Etiopia før prestestudiene.

Paven så en tanke bekymret ut og vinket Gervais bort til seg og hvisket ham noe i øret, han satt like ved.

Den første studenten hadde ingen kikkert og kunne ikke bekrefte de siste opplysningene.

- Og så du dine medstudenter, takket være kikkerten?

- Ja. De hadde stått i mengden av politi og soldater en kort stund - inntil de med ett gikk bort til åpningen i farkosten og forsvant inn denne.

- Nakne?

- Ja - nakne, sorte og temmelig usynlige. Da helikopteret sene lettet og forsvant hadde de ikke kommet ut igjen ...

Paven nikket - han skjønte.

Så var det enda en hånd som skjøt i været:

- Har dere vært i kontakt med militærbasen der helikopteret hører hjemme?

- Vi har kontaktet flere - uten resultat ..

En ny hånd ba om ordet:

- Men må det ha vært et italiensk helikopter? Kan det ikke ha kommet fra et annet land - Hellas, Spania, Malta, og slike?

- Vi har ikke klart å lokalisere det riktig ennå, svarte paven - men vi holder på og venter resultater før kvelden.

- Kan det dreie seg om et uventet besøk fra Russland - eller Iran? Kanskje Israel? Hva med Egypt?

- Interpol vil hjelpe oss, det har de lovet.

En femte hånd ba om taletid. Studenten reise før han begynte. Han var liten av vekst, men sterkt bygget og ansiktet utstrålte intelligens og sterk vilje.

- Deres Hellighet! Tilgi meg om jeg taler fritt og freidig, rett fra hjertet. Beskrivelsene som mine medstudenter har gitt oss, tyder på at det dreier seg om alt annet enn et helikopter - dette har vært en UFO ...

Det gikk et gisp gjennom forsamlingen. En kaffekopp falt på gulvet og knuste, en student sølte all kaffen på fanget av den hvite prestedrakten.

- Tror du på slikt?

- Ja, Deres Hellighet - jeg gjør det. Vi har så mange rapporter og billedokumentasjon fra rundt om på kloden at det ikke er grunn for tvil. - Hva tror Deres Hellighet?

Paven tenkte seg litt om før han svarte:

- Jeg har aldri tatt stilling til slike spørsmål. Men når alle andre løsninger på gåten vår er eliminert, kan vi ikke se bort fra muligheten ...

Gervais fikk kaffen i halsen og gav seg til å hoste voldsomt. Hundene kom bort til ham for å se at alt var bra.

Paven aksepterte nok en kopp kaffe. Han var blitt forbløffende taus og drakk i stillhet.

Pater Avraam så svært bestyrtet ut. Henvendt til paven spurte han:

- Mente du det du sa?

- Ja - jeg tror det ...

Paven reiste seg, hundene gjorde det samme, og alle skjønnte at visitten var slutt.

En av professorene forsøkte seg varsomt med et ubehagelig spørsmål:

- Tror De det er små muligheter for at vi får se være brødre igjen?

- Her gjelder det ikke å tro, men å håpe!

Med disse ordene tilkjennega paven at visitten var slutt. Han takket hver og en for gjestfriheten. Hundene bjeffet utålmodig og de besøkende vendte tilbake til den romerske høstdagen.

Hva mer ville den bringe?

DEL IV

NY FARAO

ÅRENE GÅR

De fire fikk sitt eget lille palass med tiden, med egne livvakter. Der kunne de komme og gå som de ville. De kunne motta besøk, om så skulle være. Og folk kom og gikk. Men hvem var disse?

De var andre jordboere som hadde kommet hit for lenge siden, eller ikke så lenge, og som søkte kontakt. Og slik fikk de møte flere som hadde steget inn i romskipet under dens ekspedisjoner på jorden. De var neppe blitt invitert, men hadde alle følt denne samme dragningen som våre etiopiere hadde gjort, og funnet den uimotståelig.

Her var noen fra Kreta, de hadde vært her lenge, andre fra Egypt, som var de aller eldste jordboerne, men også mennesker fra Kina og indianere fra Peru, her var romere og grekere. Alle hadde de slått seg til på denne nye planeten, følt seg hjemme, og fått seg arbeid og stiftet familier. Selvsagt oppsto det sprogproblemer, men ved å kombinere det de kunne av gamle sprog, klarte de alltid å føre en eller annen slags samtale. Tegnsproget reddet dem mange ganger.

Hva ville de selv, undret alle seg? Ville de ikke lære seg sproget, gjøre en arbeidsinnsats, gifte seg og få barn?

Dette hadde våre seminarister fra Etiopia og Eritrea ikke planlagt ennå. I det hele tatt drev de ikke og planla stort, de så seg hele tiden om, lærte nye sider ved denne urgamle kulturen å kjenne, fikk møte stadig flere og vennet seg til livet på planeten.

Men hit kom også folk fra andre planeter, stasjoner, som de kalte dem, forskjellige steder ute i universet hvor dette romfolket hadde vært innom og hvor noen var blitt med dem hjem, takket være denne uimotståelige kraften som trakk dem mot romskipet. Resultatet var selvsagt at befolkningen på planeten var en blanding av universets mange folkeslag, skjønt det fantes sikkert mange flere, kanskje uendelig mange.

Alle hadde de tilpasset seg religionen her ute - alle unntatt våre fire helter fra Afrikas horn. De hadde heller vært med på det motsatte: å bringe hit en ny religion, som de innfødte straks tilpasset den gamle. Motstanden fra presteskapet var sporadisk, men intens. Og straks de opprørske presten hadde latt håret gro og begynte å kle seg som andre, kunne de dukke opp når som helst og lage større vanskeligheter.

For tidligere hadde det vært slik at bare prestene kunne oppholde seg i templene, for der å tjene gudene deres, forskjellige som disse var. Gudene selv - deres statuer og bilder - ble under festivalene ført ut til folket og tatt med i

prosesjoner rundt om i byene - inntil de måtte tilbake igjen dit de kom fra. Prestene hadde hatt en viktig oppgave i å gjennomføre alt dette, samt drive den daglige kulten i templene, som besto i bønner og ofringer morgen og kveld.

Nå var alt dette slutt.

Bilder og statuer av den nye treenigheten var å se i alle templene rundt om. Men forskjellen var at folket - det troende folk - nå fikk slippe inn i templene og tilbe der, ikke bare på høytider, men like mye i det daglige. Man kunne se folk flokke inn og ut av helligdommene - et helt nytt syn for dem alle. Farao gikk foran med et godt eksempel og han besøkte de store templene regelmessig for å dyrke den ene gud - som var tre - sammen med folket. De tre var ingen av dem nye, det var den samme religionen, organisert på en helt ny måte. Men mange guder var blitt utelatt.

Opprørske prester kunne dukke opp overalt - og de kunne være farlige.

Ved alle helligdommene var det derfor utplassert vakter, politi eller soldater, som vaktet over det hele. En sjelden gang ble gudstjenester avbrutt av rop fra gamle prester som protesterte mot det nye. Men den største del av presteskapet hadde fulgt farao i hans nye forordninger. Amon - Isis - Horus: disse var så fulle av mening at det holdt lenge. Enheten dem imellom ble diskutert av de lærde, men resultatet ble alltid det samme: det var bare en gud, men det var flere personer i guddommen, personer de kjente godt fra før. Få følte seg egentlig utstøtt og utelatt.

Jordboerne - og de fra andre planeter - var så vidt forskjellig av utseende fra de innfødte, at prestene ikke var noen direkte trussel mot disse. Det var selve kongehuset og deres nye presteskap som ble gjenstand for motstand, igjen og igjen. Og disse ble strengere bevoktet enn tidlige, enten de nå var prinser, prinsesser, konge og dronning, høyere embedsmenn, og andre.

Våre fire venner følte seg derfor temmelig trygge der de beveget seg rundt i byen - hovedstaden på denne planeten - eller besøkte andre byer.

De lærte mye nytt under slike vandringer.

Befolkningen som sådan kunne hverken lese eller skrive, slik farao hadde forklart dem. Det eldgamle billedsproget var på jorden kjent som "hieroglyfisk", på grunn av tegnene de benyttet når de skrev, ikke bare i offisielle dokumenter og i litteraturen, men like mye på offentlige monumenter, templene inkludert. Det fantes en egen gruppe funksjonærer som kaltes "skrivere", og disse sto for all lesing og skriving i hele kongeriket. De var å finne i alle byene, men de var aldri mange: en håndfull her og en håndfull der.

Våre fire venner hadde iaktatt dem flere ganger når de drev og endret innskriftene på templene. De så hvordan de først laget en skisse av teksten med kullstift, dernest malte de denne i forskjellige farger. Bakgrunnen på templene var alltid hvit, malt i kalkfarge. Mange trodde at disse innskriftene var dekorasjoner, de ante ikke at det var tekster skrevet i det sproget de selv talte. Men dette eldgamle sproget var ikke i stadig forandring, som på jorden, men en

konstant ingrediens i livet på planeten. Deres kultur hadde med andre ord noe statisk over seg - ingen tekst kunne dateres ut fra sproget. Og institusjonene endret seg ikke med tiden.

Slik gikk årene - uten at de fire opplevde tiden som noe vesentlig i dette samfunnet.

Solen gikk opp - og solen gikk ned. Årstider var ikke å spore. Derfor var de aldri enig om hvilket år de befant seg i. De fire hadde skapt sitt eget regnesystem under oppholdet, et de aldri kunne enes om, nettopp siden her ikke var forandringer å spore. Folket syntes ikke å operere med tid, forresten. Det var noe etiopierne hadde seg imellom, som en slags hemmelighet.

Slik gikk årene - uten at de visste hvilket de befant seg i.

De lot heller ikke ut til å eldes, til nød i svært små detaljer: et grått hårstrå her og der, en rynke som ikke hadde vært der da de forlot jorden, og så videre. Men endringene var nesten umerkelige.

De likte å gå turer i det fri, i landskapet rundt byen.

Her kunne de se planter av andre slag enn dem de kjente fra jorden.

Her kom de også over dyr som var nye arter. Byene var uten hunder og katter, noe som gjorde livet der litt fremmed. Dyrene ute i det fri lignet dem de kjente fra før, særlig sauer, kyr, osv. De kom også over mange gårdbruk i

områdene rundt byen, både større og mindre. De fraktet produktene sine til byene enten langs veier eller langs elver. De så aldri moderne maskiner, bøndene brukte trekkdyr.

En gang ville de besøke den store flyplassen som lå midt i byen. For de hadde vendt seg til dette at flygemaskiner av det slaget de hadde sett i Vatikanet og på månen.

Men her kom de ikke inn.

Horus hadde forklart at teknologien deres var nedarvet, fra en fortid som var like uendelig som verden selv. Den var en hemmelighet som svært få mestret og som de aldri delte med gjestene fra andre planeter. Romskip kom og gikk over hodene deres, de varierte svært i størrelse. For alt de visste, drev de og konstruerte nye hele tiden. Samtidig forbedret de sikkert den teknologien som de våket så nidkjært over.

Ett spørsmål hadde de unngått de første årene - skulle de vende hjem igjen?

Men med tiden dukket spørsmålet opp med større hyppighet.

De klarte aldri helt å venne seg til tanken på at de aldri skulle få se jorden igjen, med Vatikanet, Roma og det hele. Isaac virket ikke interessert i denne problematikken. Han hadde fått beholde den vakten han tilba og forgudet - Bak het han - og virket lykkelig med det.

Så skjedde noe som forandret alt sammen og som ga spørsmålet om hjemreise fornyet aktualitet.

FARAO DØR

Det skjedde helt åpent og med mange til stede.

Mange var invitert til kveldsmåltidet i faraos palass. Langs et stort bord satt kongefamilien - dronning, prinsesser, Horus, søstre - på den ene langsiden, med gjester på den andre, deriblant våre fire venner fra jorden. De var omgitt av tjenere. Disse sto bak hver stol, eller langs veggene. Servitørene kom og gikk. Maten var den aller beste og det ble faktisk servert vin, noe som var en stor sjeldenhet.

De fire satt vis a vis farao og Horus var tolk: frem og tilbake oversatte han, fra latin til gamleegyptisk - og motsatt vei. Kvinnene var kledd som på bilder de hadde sett fra det gamle minoiske Kreta, med utringete bryster og drakter i alle farger.

Som forret og appetittvekker fikk de servert litt fisk som var krydret med landets aller beste urter. Dernest fulgte kjøtt fra grillen: de hadde slaktet et dyr, men våre venner klarte ikke å gjenkjenne dette på smaken, det måtte være en antilope, mente Henok. Vinen var den samme måltidet igjennom, en tørr og hvit vin som hadde en god ettersmak. Alle snakket ivrig med alle, humøret var på topp. I bakgrunnen var det noen som spilte på harpe. En gruppe nakne jenter danset på gulvet foran dem.

Elias merket seg at maten som ble servert farao alltid ble smakt på av en tjener, han som sto bak faraos stol. Dette skjedde diskret, men tydelig nok for en som fulgte med.

Nå slo farao på glasset foran seg på bordet og all samtale opphørte.

Hva ville de fire gjestene fra jorden ta seg til i tiden fremover, ville farao gjerne vite. Ville de inn i administrasjonen, måtte de først lære seg sproget, ellers var det mange praktiske oppgaver som ventet på dem.

Enok førte ordet og forklarte at de ikke hadde noe eget ønske, men helt sto til faraos disposisjon. Horus - han satt ved kongens høyre hånd - oversatte i ett sett. Kongen ville finne en passende oppgave, kunne han meddele, og Enok forsikret at de så frem til å ta fatt på denne.

I det samme kjente han albuen til Elias i høyre siden - det var noe han ville si. Med lav stemme forklarte han at noe utenom det vanlige var i ferd med å skje. Kammertjeneren til farao hadde unnlatt å smake på desserten som nå ble

servert. Et beger med fruktsalat ble servert kongen uten dette rituelle innslaget. Selvsagt dreide det seg om mer enn et rituale - smakingen, det romerne kalte *praegustatio* - var en sikkerhetsmekanisme mot ethvert forsøk på å forgifte majesteteten. Nå hvasket Elias noen ord i øret til Enok: *følg med! Her skjer det noe.*

All samtale opphørte mens folk forsynte seg av desserten. Ingen av dem alle la merke til at kammertjeneren dro seg unna - han gikk med raske steg mot utgangen nederst i det store rommet. Da reiste Elias seg fra plassen sin, pekte mot kammertjeneren og ropte av sine lungers fulle kraft mens han pekte: *Stans denne mannen! For Guds skyld, stans ham!*

Alles øyne fulgte hånden som pekte og det oppsto en del rabalder nede ved utgangen. I det samme hørtes et skrik fra dronningen - farao hadde segnet om. Han lå over bordet og gispet etter luft. Horus var øyeblikkelig til stede og forsøkte å ta seg av ham. Men det var for sent, viste det seg - farao var allerede død av kvelning.

Alle hadde reist for å følge med i dramaet.

Nede ved utgangen hadde vaktene akkurat klart å stoppe den utro kammertjeneren. *Ikke drep ham - jeg må ha ham levende!* Ropte Horus. Men da han innfant seg, forsøkte kammertjeneren å drikke noe fra en falske han hadde på seg. Dette lyktes han ikke i, for en av vaktene tilstede fikk vrenget flasken ut av hånden hans. Så ble han bakbundet og ført bort mens Horus fulgte

etter, han ville vite om det var flere som sto bak attentatet. Men det var det visst ikke - de hadde forsøkt å banke sannheten ut av vedkommende, med stokker, uten at han kom med flere opplysninger. De hang ham opp etter armene og truet med å sprette ham åpen dersom han ikke snakket sant. Men han nektet for at det var andre medsamsvorne. De forsøkte med å klippe av ham tærne på begge føtter - han skrek og bar seg, men gjentok bare at han var helt alene om det han hadde gjort. Så kom noen med en brennende fakkell som de først sved av øyenbrynene med - til like lite resultat. Dernest satt de fyr på håret hans og deretter klærne. Det hjalp.

Etter at en bølge vann hadde slukket ilden, fikk de omsider motivet ut av ham. Denne kammertjeneren, som kalte seg Iker, ville hevne det farao hadde gjort mot gudene deres. Hans onkel var prest, viste det seg, og var blitt drept under en trefning mellom politi og opprørlige prester.

Horus beordret offentlig henrettelse ved en offentlig anledning. Så bega han seg tilbake til bankettsalen. Han hadde under alt dette helt glemt at han var Farao nå. Det oppdaget han til gangs da han kom inn i spisesalen og så at alle bøyde seg for ham. Vaktene som hadde slått ring om bordet fikk ordre om å trekke seg tilbake til veggen der de hadde stått. Alle slo ring om Horus og kysset hans ring i tur og orden. De fire fra jorden kom sist i rekken, men ble ikke glemt.

Horus var farao nå.

EN NY KONGE

Dagene som fulgte ble travle for Horus. Han tok et nytt navn - Meriamun ("elsket av Amon") - et som mange hadde hatt før ham, det knyttet seg lykke til det navnet. For kongene som hadde hett så, var alle blant dem som hadde plantet utposter i omverdenen, etter først å ha funnet planeter med livsvilkårene de trengte.

De fire så ham ikke så ofte lenger, han var blitt en travel mann som av og til inviterte til måltider på slottet. Det var selvsagt ventet at han skulle finne seg en dronning, hans mor insisterte på dette, slik at slekten kunne videreføres. Til nød kunne han gifte seg med en halvsøster eller en kusine, bare han fikk en mannlig arving, selvsagt kunne han ha flere dronninger, hver med sin rang.

Våre fire overvar kroningsseremonien på den store plassen utenfor slottet. Hit kom representanter fra de ande byene på planeten, samt fra kolonier på naboplaneter. Sikkerhetsoppbudet var strengt, svært strengt, etter det som var skjedd med siste farao. Det var en av prestene som satte kronen på hans hode, en tiara full av edle stener. Rikssepter og sverd ble gitt av en annen prest. Men den unge farao bar ikke et hodeklede, hans bølgende hår rakk like til skuldrene og var dekke nok. Han mor, enkedronningen, satt ved hans side, hans søstre litt

lenger borte. Flere sønner var det ikke i denne familien, så det ble aldri tale om rivalisering. Det het seg at man i gammel tid hadde henrettet slike.

Da seremonien var over og den nye farao hadde avlagt eden til staten, spredte folket seg til festing rundt om i byen. Alle kneipene nede langs elven var pyntet i alle regnbuens farger, og det tok litt tid før de fire fant plass ved et egnet sted der de serverte mat og drikke.

Men de var ikke fire lenger, de var blitt fem.

For Isaac hadde Bak hos seg dag og natt. De to var uadskillelige.

Og det var her problemene begynte å hope seg opp.

- Du kan ikke ta ham med deg hjem, begynte Ammanuel.

- Hvorfor det?

- Fordi du er prestestudent ...

- Men kan han ikke bli min kammertjener, i hvert fall i navnet?

- Og det tror du rektor vil akseptere?

- Hvorfor ikke?

- Fordi Kirken er streng på slike punkter ... det vet du.

- Da blir jeg her!

- Nei, du blir med oss tilbake!

- Ikke uten Bak! Isaac grep hånden hans og holdt den fast.

- Men vi vet jo ikke hvordan Kirken er blitt når vi kommer hjem - husk vi har vært borte i mange år!

- Da finner vi en ny pave?

- Det gjør ingen forskjell!

- Dere er misunnelige, kom det resolutt fra Isaac.

- Kanskje det, men vi må begynne å planlegge hjemreisen ...

De andre sa seg enige i dette.

- Vil farao sende oss med et eget skip hjem igjen, tror dere?

- Dersom vi ønsker det ...

- Og det gjør dere?

- Ja - gjør ikke du?

- Ikke uten Bak!

Dette var vanskelig. De fire hørte sammen, ikke bare på grunn av studietiden i Roma, men enda mer på grunn av alt de hadde opplevd sammen.

- Hvor lenge har vi vært borte, tror dere? Det var Henok som spurte.

- Mange år, kanskje svært mange. De hadde jo ikke tall på slikt.

Oppholdet her hadde vært av en annen art.

Nå kom de med mat og drikke. Samtalen fløt straks lettere.

Bak satt der og så lykkelig ut. Han kjente jo ikke til forholdene i Roma.

- Er han villig til å bli med oss?

- Selvsagt - ellers hadde jeg takket nei med en gang. Isaac så bestemt ut da han sa dette.

- Hva har du fortalt ham om forholdene på jorden?

- Det lille jeg kan ... vi har av og til sprogproblemer - men ikke når det kommer til kjærlighet!

Dette hadde de tre andre skjønt for lengst.

- Men kan vi ikke si det slik at han er din hustru? Det var Elias som forsøkte seg denne gangen.

- Sa du hustru?!

- Ja ...

- Er du blitt gal?!

- Men noe må vi finne på!

De tre tenkte så det knaket. - Mat og drikke hjalp dem på vei igjen.

- Vi forklarer dem at dere er blitt fosterbrødre - blodsbrødre - i pakt med gamle skikker her oppe. Det skulle vel fungere? Ammanuel så svært fornøy ut

der han spiste på et kyllinglår stekt i den vidunderligste marinade han hadde smakt.

- Fosterbrødre ...?

- Ja - da hører dere sammen for livet!

- Ikke dumt, tenkte Elias høyt - det kan kanskje fungere. Du kan beholde ham som sekretær og assistent når du blir prest.

- Hør, hør! kom det fra Henok.

Isaac var blitt så rørt ved tanken at Bak måtte tørke vekk noen tårer på kinnet hans. Så fortsatte de måltidet og de to forsynte seg av hverandres matskåler, som tegn på enheten dem imellom.

- Men når har dere tenkt å snakke med farao om dette - tenk om han vil beholde Bak?

- Han har nok å tenke på, skulle jeg tro - dette går av seg selv.

Ny grådighetspause oppsto da mer mat kom på bordet.

Lokalet var opplyst av kjerter, som for å markere anledningen. Her var stappfullt av folk, også noe jordboere. De kom bort til dem og hilste høflig, de ville gjerne vite når de fire var havnet her. Her kunne de snakke engelsk, det viste seg at de andre - tre i tallet - var fra Peru, etterkommere etter inkaene.

Og slik oppsto en svært interessant samtale om romfolket også hadde vært i deres land, mye tydet på det: pyramider, gravskikker og kostymer. Mange måtte ha følt denne uimotståelige dragingen mot romfartøyet, den som enkelte ikke kunne stå imot.

- Hva med Kreta - er her ikke folk derfra?

- Vet, ikke, de blander seg naturlig med romfolkene og ser ganske like ut.

- Han der kan være en slik! Han som sa dette pekte med ett på Bak. Alle så i hans retning.

- Bak - si oss - er du fra Kreta?

Men Bak ante ikke hva de snakket om. Henok forklarte så godt han kunne, men uten resultat. Bak var født her, hadde foreldre og søsken her, han var kort sagt innfødt.

- Men hvorfor ser han ut som hentet ned fra freskene på en av veggene på Knossos?

- Han har aldri vært på Knossos, forsøkte Ammanuel. - Men han ligner dem til forvelsning.

Bak ble med dem hjem - som vanlig - bodde hos Isaac og hadde det såre godt. De andre tenkte på hva de skulle si til farao. De ville helst diskutere hjemreisen med det første.

PLANLEGGING

Meriamun, som de nå kalte ham, var forberedt på utspillet deres da de kom på visitt en dag.

Selvsagt skulle de får reise hjem igjen.

Selvsagt skulle de sette et skip til disposisjon for de fire.

- Vi er ikke fire - vi er fem!

Så forklarte Issac at han hadde funnet seg en fosterbror - og de kunne ikke skilles. Han måtte bli med dem ellers ville hann selv bli tilbake mens de andre drog.

Hvor var denne Bak, ville farao gjerne vite?

Han sto i korridoren utenfor og ventet på hva resultatet skulle bli. Han virket slett ikke nervøs, for han visste at han fikk beholde Isaac uansett.

- Farao vil møte deg!

I det samme sto kongen i døren og hentet ham innenfor. Bak hadde aldri truffet farao, bare sett ham på avstand. Men han husket Horus og gjenkjente ham lett.

- Vil du virkelig reise med dem?

- Med Issac!

- Men han vil tilbake til jorden sammen med de andre?

- Jeg vil gjerne til jorden - et sted der alle er som Isaac!

- Ikke alle, skyndte Henok seg å flette inn - men mange ...

- Det er nok for meg!

Farao skjønnte. Han hadde selv vært i det militære og kjente seg igjen i denne moralen.

Avskjedsmåltidet på slottet ble både intimt og elegant.

De seks - farao og de fem - holdt til i en mindre sal, dekorert på alle fire vegger med store fresker, de fremtilte landskap og bygninger, og noen dyr. Tunge gobeliner hang på begge sider av vinduene og kunne når som helst legge salen i mørke.

Meriamun kunne ikke bli med dem hjem. Han var ikke kronprins lenger. Hadde han ikke vært farao, skulle han gjerne ha levert dem selv.

- Kommer vi til den samme hagen? Vatikanet?

- Jada - piloten kjenner veien.

- Men da drar vi i et større skip med et eller flere mindre skip ombord?

- Riktig!

- Først til månen?

- Ja!

- Og derfra til Vatikanet - dersom det fortsatt består?

- Riktig!

Matpause, stillhet, tenkepause. Bak brøt tausheten og sa noe henvendt til Farao. Denne nikket til samtykke.

- Hva spurte du om?

- Jeg ba ham sørge for at familien min ble underrettet - etter at vi var dratt avsted ...

- Hvorfor etter?

- For ellers vil min far helt sikkert komme og hente meg hjem! - Men farao beskytter meg!

Timene ble korte der de satt og utvekslet minner fra oppholdet.

- Dere har mye å fortelle dem i Roma om alt sammen, mente farao.

- Ja, men vi har vært borte så lenge at våre gamle venner blir det neppe ...

- Hvem er pave nå, tro?

- Vent og se ...

Med disse ordene brøt de opp. Meriamun fulgte dem til deres eget lille palass - det lå nesten ved siden av hans eget - og forklarte at de ville bli hentet morgenen etter. Han omfavnet dem alle i tur og orden, ikke minst Bak. Han fikk spesiell oppmerksomhet.

DEL V

HJEM IGJEN

I TID OG ROM

Avgangen fra flyplassen skjedde tidlig om morgenen. Her var fullt av romskip i alle størrelser. De hadde tatt farvel med farao kvelden før siden han ikke hadde tid til å se dem avsted.

Nå sto de der - fem i tallet - og ventet på å bli kjørt bort til en av maskinene, en av de større. Som sist var dette et skip som fraktet flere mindre skip. Men de fikk sitte i styrerommet på hovedskipet, mellom mannskapet som skulle føre dem tilbake til jorden. Like etter ble motorene slått på og de lettet fra bakken.

Først dro de oppover i atmosfæren rundt planeten, den som de ennå ikke kjente navnet på. Så fikk de på ny sett ut i rommet rundt dem, verdensrommet selv. De øket farten hele tiden nå. Etter kort tid - slik opplevde de det i hvert fall - hadde de lagt bak seg det solsystemet de hadde levd i de siste årene. De kom inn i stadig nye formasjoner av galakser etter som romskipet skjøt fart. Som sist reiste de gjennom store skyer i mange farger: rødt, gult, blått og grønt. Større galakser kunne skimtes her og der i horisonten, men de styrte klar av disse.

Skipet skjøt stor fart nå. De undret seg igjen over hvordan denne teknikken var oppstått. Det var en hemmelighet som de ikke hadde fått anledning til å spørre om under oppholdet. Her hersket tydeligvis andre fysiske lover enn dem de kjente hjemmefra. Men disse var de samme på planeten de hadde besøkt som dem de kjente fra jorden, med tyngdekraft og det hele. I romskipet befant de seg med andre ord i et uavhengig fysisk univers, et som fulgte egne lover, lover de ikke kjente. Straks de var ute av skipet, var alt som vanlig, enten de var hjemme eller på planeten de hadde besøkt. Hvor hadde romfolket denne hemmeligheten fra? Det fikk de trolig aldri vite, bortsett fra dette at de som levde på planeten der ute hadde arvet kunnskapen - eller kunsten - fra folk som hadde levd før dem, et eller annet sted i universet.

Vinduene i styringsrommet var enorme av dimensjoner. De kunne se hele 180 grader på samme tid. Himmelrommet var fylt av lys for det meste. Men av og til for de inn i en mørk sky hvor de ikke hadde noen sikt i det hele tatt. Dette var imidlertid kortvarige distanser, og like etter var de tilbake i lysets og galaksenes verden. Galakser av stjerner lå som runde, lysende ringer til høyre og venstre. Kanskje hadde romfolket deres kolonier på en eller flere av disse, de hadde jo nevnt at slike fantes.

Så begynte de å diskutere hva som ventet dem hjemme.

De hadde vært borte fra jorden i mange, mange år, hadde de inntrykk av - hvem av dem de hadde kjent på jorden levde ennå? Hvem bodde i deres college

i Vatikanet, hvem var pave? Var Peterskirken den samme å se til som da de hadde reist? Var jorden kanskje blitt hjemsøkt av naturkatastrofer, kriger, pest og lignende? Var befolkningen kanskje sunket betraktelig? Hadde all isen på jorden smeltet og havene steget - lå kanskje Vatikanet ved kysten nå? Familiene deres var sikkert dødd ut for lengst. Spørsmålene trengte seg på, i et uendelig antall. Elias var den første av dem som antydte at det kanskje hadde vært klokere å bli der ute i verdensrommet.

De holdt det meste av disse funderingene for seg selv, uten å oversette for Bak. De ville jo at han skulle få det godt på jorden, Isaac eller ikke Isaac. De to blodsbrødrene sov, lot det til, Bak hvilte hodet mot Isaacs skulder og pustet tungt, skjønt han hadde aldri vært i et romskip før.

Med ett saktet de farten - månen var innen rekkevidde.

Der! De kjente den faktisk igjen fra den siden som solen opplyste. Så dro de til den andre siden, den som ligger i mørke, og gjenkjente de store obeliskene som sendte ut lyssignaler øverst. Det betød nok klar bane, for nå gikk de inn for landing.

Vel nede på månens bakside ble de fem ført inn i et mindre skip, det lå øverst i farkosten deres. Et nytt mannskap ventet dem. Igjen ble de ført inn til broen på romskipet, der de hadde stor utsikt over verden omkring dem. Men før de forlot moderskipet ble de budt på mat og drikke. De hadde jo ikke spist hele

dagen. Hver fikk de et brett med alt de måtte ønske og det viste seg at appetitten var stor.

Så åpnet noen store dører seg og det mindre skipet forlot det store.

Deretter bar det hjemover.

Synet av jorden gjorde et sterkt inntrykk på dem - planeten lå badet i sollys. Straks de var innenfor atmosfæren var himmelen blå igjen. De kunne tydelig se kontinentene, havene, skyer fløt omkring. Så ble med ett jorden mørkere, den hadde dreid bort fra sollyset. Men de navigerte like sikkert. Nedover gikk det, langsomt og jevnt.

Der!

- Det må være den italienske halvøy! slapp det ut av Ammanuel.

- Vi nærmer oss Roma! Det som måtte være rutefly suste forbi på god avstand - mon tro om de hadde sett dem?

- Se! Der ligger Vatikanet - akkurat som da vi forlot det!

Ganske riktig. Roma var såpass sopplyst at det ikke var vanskelig å orientere seg. Peterskirkens fasade var flombelyst slik den pleide om natten.

- Klokken min går igjen! Dette utbruddet kom fra Henok. Han ble plutselig var et svakt lys på armbåndsuret, det som hadde vært helt dødt under oppholdet der ute.

- Ser du landingsplassen?

Det gjorde han, og et par sekunder senere slo de på alle lyskasterne og landet på samme sted som sist. Så ble lysene slått av og de lå helt i mørket.

Klokken viste 24.00 lokal tid.

VATIKANET PÅ NY

I pavepalassets øverste etasje hadde roen falt på etter en lang dag med mye besøk av fyrster og politikere.

Gervais og Hadrian VII hadde sett kveldsnyhetene på Rai, slik de pleide. De satt nå og gikk igjennom begivenhetene fra dagen i forveien, da de hadde fått besøk av romfolket - og mistet fire etiopiske og eritreiske seminarister. Paven satt og lekte med hanskene som Nautilus hadde gitt ham i gave ved avskjeden. De var av et stoff ingen av dem hadde sett tidligere, nydelig sydd og dekorert. Turde han bruke dem ved seremonier, som et kjært minne om det første kristne menneske fra rommet?

- Astronomene fra Castel Gandolfo hadde bemerket at Nautilus lignet på menneskene vi har avbildet fra det gamle Kreta: kroppsbygningen, hårprakten,

og så videre. Tror du de kan ha vært der en gang i fortiden? Gervais så spørrende inn i pavens øyne.

Hans hellighet visste ikke helt hva han skulle si, antikkstudier var ikke hans sterke side.

- Det er vel tilfeldigheter, tror du ikke?

Gervais trodde ingen ting. Det gjorde heller ikke hundene som lå ved føttene deres og gjespet etter en lang og begivenhetsrik dag. De hadde vært på tur med sveitsergardistene, både ute i hagene og opp på terrassen. De hadde også fått sin daglige svømmetur.

Paven tenkte - og tenkte. Gervais kjente godt ansiktsuttrykket hans at det dreide seg om alvorlige tanker.

De hadde så vidt det var klart å holde det hemmelige besøket for seg selv, ingen lekkasjer til pressen hadde de kunnet konstatere. Men det ryktes at anonyme kilder hadde forsøkt å meddele de største avisene at Vatikanet var blitt gjenstand for et besøk fra verdensrommet. Ingen hadde villet høre på dem og det ble med ryktene. I tillegg kom dette at de anonyme fortellerne skulle ha store pengebeløp for historiene sine. Men da var de blitt møtt med latter og et *buona notte!*

Paven tok på seg hanskene, for første gang. De var det eneste bevis for at det de hadde opplevd faktisk var sant. Men innerst inne hadde de helst lyst til å

glemme det hele, late som om det ikke var skjedd. Var det virkelig skjedd? Paven satt og så på disse hanskene - kunne det ikke være andre forlaringer på disse?

Nei, mente Gervais, det kunne det ikke.

TV'en hadde de slått av for lengst. De hadde nok å diskutere.

Klokken viste 23.00 - det var på tide å legge seg. Et kort besøk i kapellet - og dagen var over.

NYTT BESØK

Det var rundt klokken 24.00 at det begynte å bli liv og røre i det store palasset.

Telefonen inn til Gervais ringte noen ganger før han våknet.

- Ja - er det noe jeg kan hjelpe med?

- Kom inn til meg så fort du kan!

Paven satt oppreist i sengen med en del telefoner rundt seg. Hundene hadde våknet og sto på hver side av sengen.

- Vi har visst fått besøk igjen - av samme folk som sist!

I det samme kom sjefen for sveitsergarden stytende inn, han så svært oppkavet ut.

- Deres Hellighet ...

- Hva er det som foregår?

- Et nytt romskip har landet i hagen der nede!

- Er du sikker?

- Ja!

- Har du sett det selv?

- Ja! Kom opp på taket og se selv.

Så sto de der igjen, paven, Gervais, hundene og sveitsergardister, det kom flere til hele tiden.

- Kanskje de oppdaget blindpassasjerene, foreslo Gervais, og er kommet for å levere dem tilbake! Da blir det glede i colleget der borte!

Akkurat som sist lå et romskip i mørke nede i hagen. Akkurat som sist samlet det seg raskt politi og andre sikkerhetsfolk på trygg avstand, et militær oppbud var visst underveis.

- Hva skjer?

- De har åpnet en av dørene og latt ned en stige ...

- Men ser dere folk?

Samtalen foregikk telefonisk med dem der nede.

- Jada - noen kommer ut av skipet og ned trappen - vi ser fem stykker!

- Fem - det må være etiopierne som er savnet, samt Nautilus.

- De har sikkert oppdaget dem da de kom frem til månen!

- Gleder meg til å se Nautilus igjen, kom det fra Gervais.

Hundene var begynt å pipe, denne lyden som fortalte alle at de følte seg utrygge.

- Før de fem opp til meg, befalte paven - og hold folk på avstand! Pass på at ingen fra colleget slipper bort til skipet!

Så bega de seg alle ned i pavens gemakker og ventet på besøk.

TRO OG VANTRO

Ledet av et større oppbud sveitsergardister og en del vatikanske politifolk kom de fem ut av heisen i øverste etasje, og ble ført inn dobbeltdøren til pavens leilighet.

De fire seminaristene hadde aldri vært her før og var nokså overrumplet av det hele. Ikke minst var de slått av pavepalassets praktfulle utsmykning. Den femte holdt Isaac i hånden hele tiden og sperret opp øynene til alt han så.

I biblioteket knelte de og kysset pavens ring, også Bak, Isaac instruerte ham.

- Så dere er de berømte blidpassasjeren vi har hørt om? Paven så spørrende på de fire.

- Ja ... vi snek oss inn i mørket, det var noe som dro oss dit, vi kunne ikke stå imot ... beklager dersom vi har gjort noe galt - tilgi oss!

- Så, så - ingen skade skjedd, trøstet paven.

Gervais hadde straks lagt merke til Bak.

- Dette er ikke Nautilus! Slapp det ut av ham.

- Nei - kom det fra Isaac - dette er Bak, min blodsbroder!

- Hva er det du sier?

Da satte seg alle sammen og paven ba dem fortelle. Det han fikk høre var det siste han hadde ventet å høre.

Tre av etiopierne tok det i tur å svare på spørsmål og forklare det hele.

Nei - de hadde ikke blitt på månen dette siste døgnet. Tvert imot var de blitt tatt med på en reise ut i verdensrommet inntil de landet på en planet som ikke hadde navn, dem bekjent.

Ja - det hele var helt frivillig, fra først til sist.

Nei - kulturen på planeten var gammelegyptisk, det var sproget og. De hadde pyramider, obelisker og alt som hørte til.

Ja - de hadde vært i Egypt og plantet sin kultur der, for 5000 år siden etter jordisk regnemåte.

- Nei - det var ikke omvendt, at de hadde snappet opp kulturen sin under et besøk i Egypt.

- Ja - de hadde vært flere steder på jorden, på korte visitter, for å lære planeten å kjenne.

- Nei - de hadde aldri erobret noen planet, men kolonisert enkelte, det vil si, ført mennesker der.

- Ja - slike kolonier fantes rundt om.

- Nei - de hadde ikke egen tidsregning - de opererte ikke med tid i det hele tatt. De hadde vært borte i mange år - mange! Ammanuel insisterte på dette.

- Ja - kristentroen var blitt innført under far til Horus, ham de kjente fra siste besøk, og de hadde sporenstreks skapt sin egen treenighet bestående av Amon - Isis - Horus. Henøk forklarte så godt han kunne.

- Nei - ikke alle hadde tatt imot den nye religionen. Mange av prestene hadde gjort revolt, en nevø av en slik hadde til og med lyktes i å forgifte farao - derfor var Horus konge nå, hans kroningsnavn var Meriamon.

- Ja - det var derfor han ikke kunne bli med dem til jorden.

Om han sendte Bak i sitt sted?

Neppe - det var en litt annerledes historie.

Under alt dette hadde Bak sittet og iaktatt de store hundene - de hadde gjort det samme med ham. Nå kom de bort og ville hilse på ham.

- Rekk ham hånden din! Sånn, ja. Det gikk bra.

Litt forfriskninger ble tilveiebragt og stemningen ble etter hvert ganske gemytlig. - Men ble de trodd?

Var dette en historie de hadde diktet opp? Flere tilstede hadde vanskelig for å tro det de hørte.

Bak var beviset! Så hevdet i hvert fall Isaac. For dem tilstede var han en tro kopi av den Horus de hadde kjent.

Men hva skulle de gjøre med et romvesen i Vatikanet? Det var tydelig at her var tale om en dobbeltperson - Isaac/Bak - intet mindre. De kunne jo ikke sende Isaac tilbake til seminaret iført dette romvesenet.

Paven foreslo at de to ble værende i pavepalasset så lenge, i mindre stillinger - kammerherrer, hvorfor ikke? De hadde utstyr i fleng for alle slags tjenester.

Klokken viste 03.00 - nå fikk det være nok for i dag, det vil si: i natt. Gervais påtok seg å finne et passende losji for de to blodsbrødrene. Ellers gikk hver til sitt. En sveitsergardist fulgte de tre gjenværende etiopierne hjem til deres college ute i hagen.

Neste morgen møttes de til en sen frokost, paven, Gervais, Isaac og Bak. Imogen og May var også tilstede. Litt ute i måltidet meldte Hildebrand D'Este sitt nærvær; de bød ham en stol ved bordet. Han kom tilfeldigvis forbi, som han uttrykte det - en ren høflighetsvisitt. Han satt og så på Bak i ett sett.

Kardinalkollegiets rektor - Sua Eminenza Ettore Ruffatti - var den neste som kom; han hadde hørt noen underlige historier og undret på om alt sto bra til med Hans Hellighet. Han hadde selv spist, men sluttet seg ivrig til kretsen mens han hele tiden stirret på Bak. Samtalen stanset opp et øyeblikk, men en kopp kaffe løsnet tungebåndet hans.

- Flere av kuriekardinalene er plutselig blitt bekymret for Den Hellige Fars helse, derfor fant jeg det best å komme selv ...

Paven takket for omsorg. Han var i sin beste form.

Så ringte sjefen for sveitsergardistene. Han ville bare forsikre dem alle om at romskipet hadde forlatt Vatikanet like etter at de fem var levert. Alt var normalt igjen der ute.

Ruffatti fikk ikke øynene fra Bak, han glemte helt å spørre om hvem Isaac var. Men ingen orket å fortelle ham historien de hadde hørt natten før. Da han var overbevist om at alt var som det skulle, forlot han selskapet og gikk til sine medbrødre, kardinalene. Hildebrand ble sittende, uvisst av hvilken grunn.

EN NY ARBEIDSDAG

Dagens arbeidsprogram ble svært forenklet for hans hellighet. Offentlige audienser ble avlyst, de private ble redusert i tall.

For sikkerhets skyld var de to blodsbrødrene blitt iført tradisjonelle kammerherredrakter og fungerte som pasjer ved audienser, mottagelser og

desslike. De sto på hver sin side av pavens stol - lik to grenaderer - da han mottok selebriteter fra kongehus og regjeringer. Bak hadde fått beholde det lange håret - det var del av hans personlighet, opplyste Isaac - og tiltrakk seg alltid stor oppmerksomhet. I tillegg kom den mørke hudfargen, de mørke tennene og fingerneglene, og det faktum at ansiktet hans hadde litt andre proporsjoner enn hos Isaac: Høyere panne, bredere øyne, fyldigere lepper, spissere ører, lengre hender. Neglene var ikke malt, de hadde bare denne dype turkisfargen. Øyenvippene var store - men hvorfor ikke? Øyenbrynene hadde en antydning av lapis lazuli, så svarte var de. Skrittet så frodig ut. Føttene var kortere enn hendene, noe som gjorde ham ekstra attraktiv. - Kort sagt var det Bak som tiltrakk seg oppmerksomheten fra alle som kom.

Norges regjerende dronning med gemal - prins et eller annet - var de siste på listen. De nye kammerherrene hadde tatt imot dem nede ved døren til privatbiblioteket og gikk foran dem frem til hans hellighet, hver av dem med et lite scepter som hvilte på høyre skulder. Gervais hadde det travelt med gaver og lignende. Hundene begynte å gjespe, et sikkert tegn på at audiensen ikke ville bli lang.

Da gaver og hilsener var utvekslet på tradisjonelt vis og gjestene hadde satt seg, kunne den hellige far fortelle om sin kjærlighet til Norge, særlig fjordenes verden, der han hadde tilbragt en sommer grunnet hetebølge i Italia.

Dette behaget majesteten og gemalen, de kvitterte straks med å fortelle fra hyggelige opphold rundt om i England. De unnlot å nevne at vannet i springen vanligvis var lunkent, ikke kaldt eller varmt, at det var lopper i sengene, at noen bodde inne i hodeputene, og så videre.

Hundene kom bort til dem nå - med bønn om at de måtte gå.

Men dronningen var så betatt av en av kammerherrene at hun ikke kunne få seg fra å stirre på ham så ofte samtalen tillot.

- Unnskyld, Deres Hellighet - men hvor er den høyre kammerherren fra, han med neglelakk og maskara?

- Fra Betelgeuse! Slapp det ut av Gervais, uten å tenke.

Så ble det kremtet litt, bedt om unnskyldning og gitt et intelligent svar.

- Vi vet ikke helt, deres majestet, svarte paven. Han er en vi har tatt oss av fordi han er foreldreløs og husløs. Jeg skulle tro han er fra Peru - en slags moderne inka?!

Gemalen begynte å le.

- Kan jeg se nærmere på ham? Det var dronningen av Norge som spurte.

Det kunne hun ikke. Han var etter eget sigende ikke vant til hunnkjønn ...

Nå reiste hun seg i ren nysgjerrighet. Det gjorde alle de andre også, paven inkludert.

Hundene reddet henne fra å ville gå bort til Bak. De blokkerte simpelthen veien og pekte med snutene mot døren de kom inn.

- Får jeg ikke hilse på ham? slapp det fortvilet ut av Norges dronning, hun hadde overhørt siste bemerkning.

- Ikke i dag, Deres Majestet, skyndte Gervais seg å replisere.

Og så begynte de å begi seg mot døren nederst i biblioteket, med hundene foran og kammerherrene hakk i hel. Norges dronning hvisket hele tiden et eller annet inn i øret på gemalen.

Italias statsminister meldte sin ankomst like før kveldsmåltidet.

- Slipp ham endelig inn, svarte paven, før han la på telefonrøret.

Så måtte de to nybakte kammerherrene, instruert av Gervais, motta nede ved døren til spisesalen. Dr. Angellini misforsto visst, han håndhilste på kammerherrene, uvisst av hvilken grunn.

Hva ville han egentlig?

Paven hadde bedt Gervais spørre ut adjutanten for å finne ut hva som var på ferde.

De var ferdig med suppen - la minestra - og drev og forsynte seg av dampende varm pasta da paven omsider kom til saken. Det var kammerherrene

som serverte, og Baks litt spesielle hender forårsaket at statsministeren tok seg ekstra lang tid. Sant å si ble han aldri ferdig med å beundre neglelakken, som han trodde det var, øyenvipper og øyenbryn, samt ørene, de hadde en farget rand ytterst. Han kunne ikke la være å stirre ham i skrittet.

Så tok han seg sammen.

- Det gjelder, Deres Hellighet, disse ubekreftede rapportene om at helikoptre fra fremmede nasjoner har landet i Deres hage - uten at vi er blitt informert ...

- Jeg skjønner, svarte paven.

Så fulgte en kort utredning som forklarte at det hele var skjedd uanmeldt, improvisert, grunnet motortrøbbel, og at fartøyet like etter var blitt reparert og hadde tatt av sted.

- Men det blitt observert i går kveld også ..

Langer kom han ikke, for Bak la i det samme noe mer pasta på tallerkenen hans og eksellensen begynte igjen å stirre på hendene hans.

Så tok han seg sammen på ny og fortsatte med sine bekymringer.

- Det er viktig at vi får vite alt dere vet om disse besøkene - har dere fått innvilget et eget luftrom til andre nasjoner? Jeg må få vite hvilke det dreier seg om.

- Vi vet ikke mer enn De gjør, svarte paven. Mannskapet hevdet å være fra det italienske forsvaret og vi slo oss til ro mer det.

- Men det er ikke sant!

Nå kom han ut av det igjen fordi Bak serverte ham *vitello* som en *secundo*, med følsom hånd.

De kom ikke lenger i samtalen, Gervais bød på kaffe og avec.

Adjutanten til dr. Angellini forsøkte å få ut av Gervais hvor denne Bak kom fra.

- Et hittebarn fra Peru som vi har tatt inn i varmen. Han er meget religiøs og ville gjerne gi livet sitt til paven ...

Da audiensen var over og gjestene ble fulgt til døren, kunne Gervais tydelig høre statsministeren betro seg til adjutanten:

- Tenk at de har ansatt transpersoner i pavens hushold - med engelskmenn kan man aldri vite ...

Da de var vel ute, satt de andre igjen og lo, lenge og hjertelig. Dette lovet godt for fremtiden.